VI. évfolyam, 11. szám

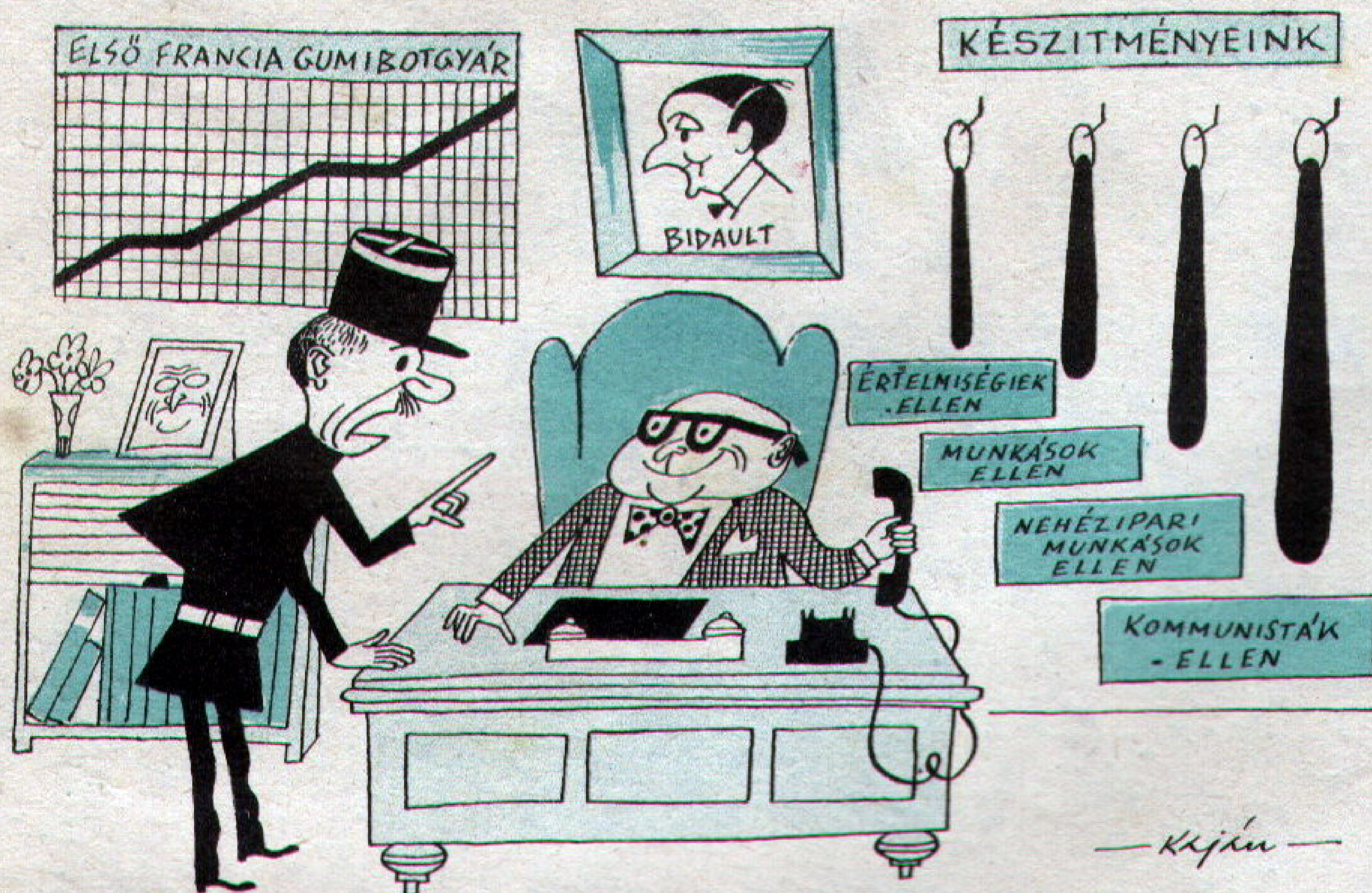
1950 március 9

Ludas Matyi

70 fillér

Egy párisi gumibotgyárban

A párisi rendőr: Kérek négyezer tucatot abból a 2/B. tipusból, ha megfelelő minőségű.
A gumibotgyár igazgatója: Mindjárt felhivatok egy munkást, tessék kipróbálni!

Az absztrakt festő műtermében

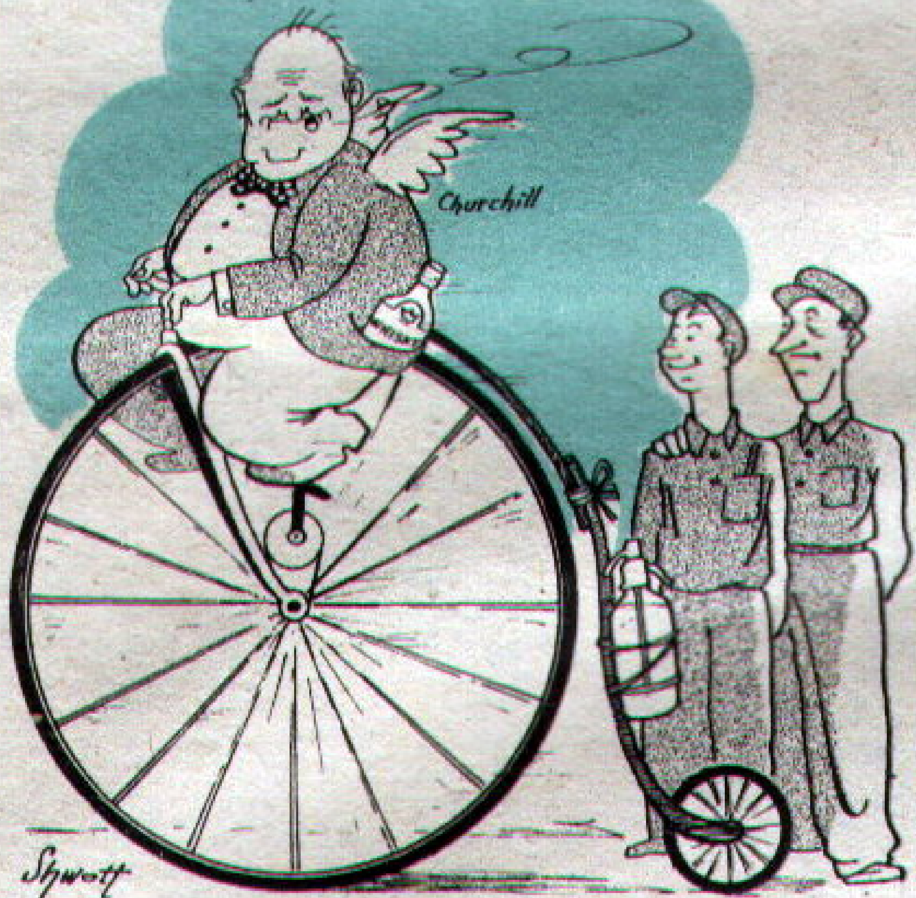
— Ezért a képért a Múzeum kétezer forintot kínált!

— Na én nem adnék többet érte ötvennél.

— Rendben van, vigye. Miért adjam én el minden képemet a múzeumnak?

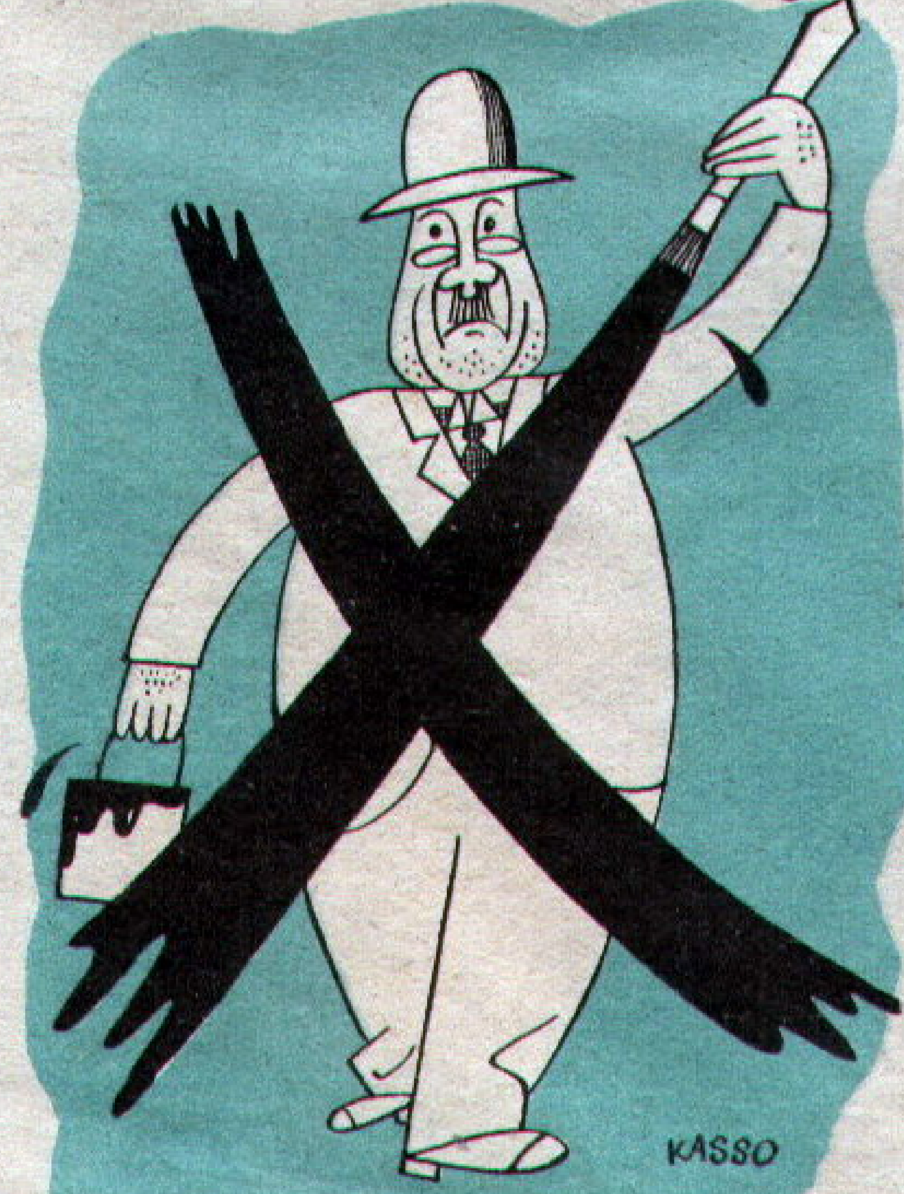
Álcázott uszító

(Ujsághír: Churchill békeangyalnak játszotta ki magát az angol választások előtt.)

— Nézd ezt a konzervatív békeangyalt!
— Bár már repülni látnám...

A bürokrata önkritikája

Dal a dohányzásról

Derelye, aki közölte, hogy leszokott a dohányzásról, egy félórán belül már harmadszor kér tüzet a kollégájától. A kolléga csodálkozik:

— Dehiszen magát eltiltotta az orvos a dohányzástól.

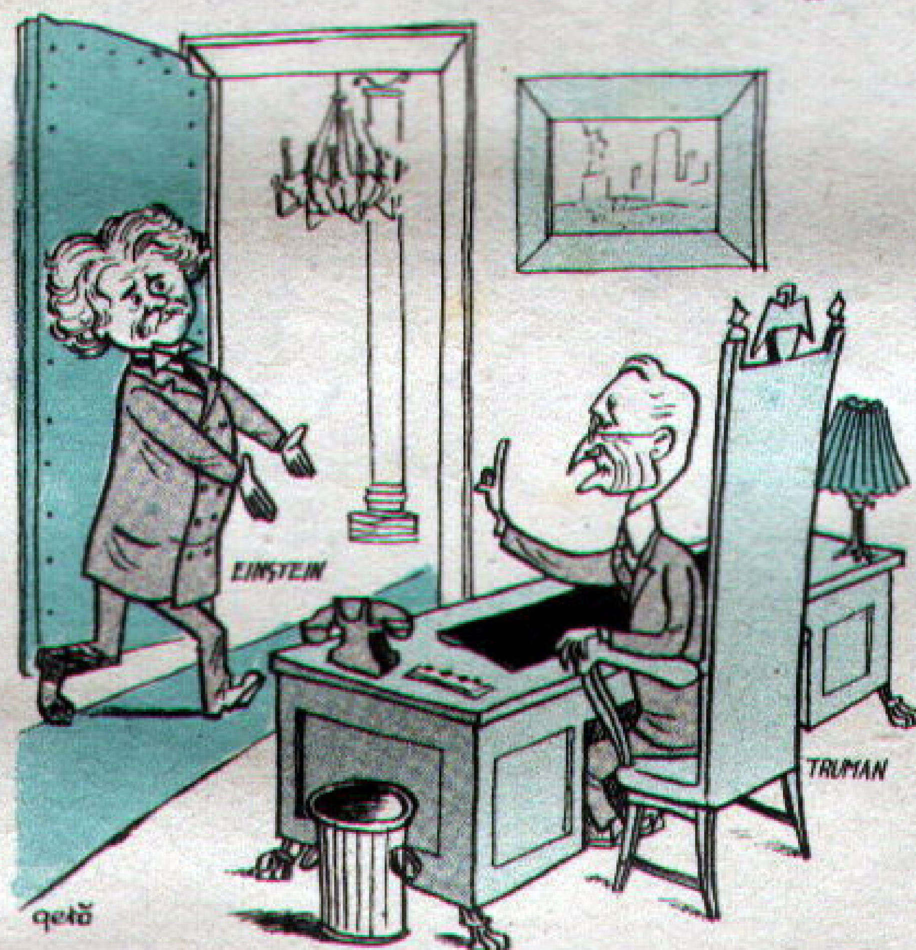
— Á, dehogy, — feleli Derelye elpirulva. — Csak a gyufától tiltott el.

Ők sem maradnak el

Bevin: A csökkentést mi is megcsináljuk, de mi az adagokat fogjuk csökkenteni!

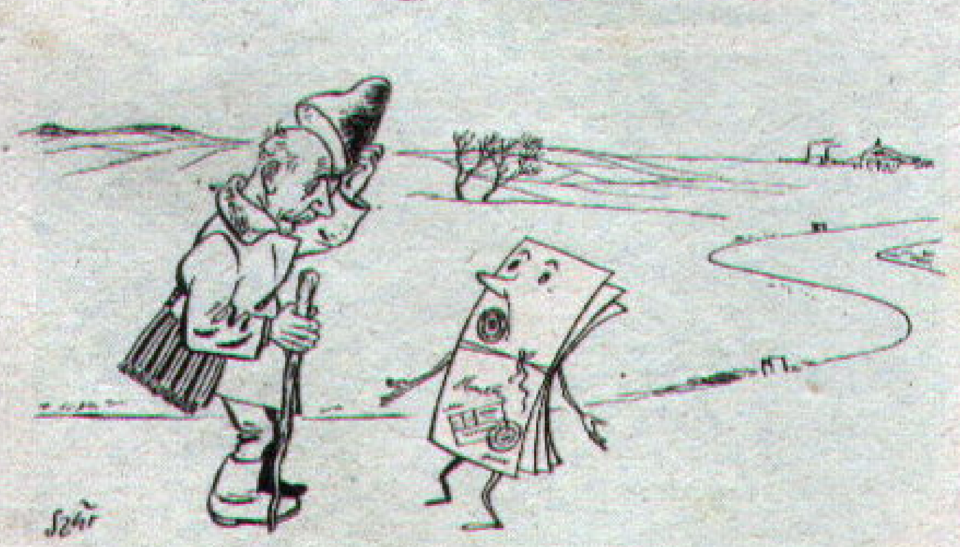
Truman és a tudomány

— Mi az Mr. Truman, amikor az atombombagyártást javasoltam, maguk világhírű tudósnak neveztek, most meg a nyilatkozatom után tekergő kommunistának mondanak?

— Látja, Einstein úr, ez a relativitás.

Szegény akta

— Nem tudja gazduram, hogy lehet Pestre visszajutni? Addig küldözgettek ide-oda, amíg eltévedtem...

Imperialista híradó

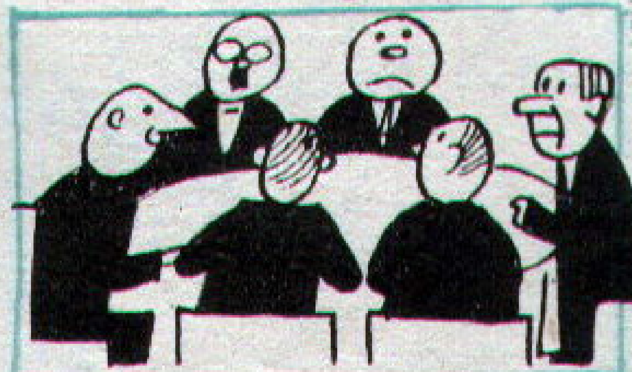
Washington:

Egyik legokosabb amerikai szenátor azt a javaslatot terjesztette a szenátus elé a szénhiány megoldására, hogy szén helyett használjanak aszbesztet.

— Dehiszen az aszbeszt nem ég el — vetette ellen egy még okosabb szenátor.

— Annál jobb — torkolta le a javaslattevő. — Akkor még spórolunk is vele.

Chicago:

Az amerikai lapkiadók szindikátusa elhatározta, hogy ezentúl papírtakarékossági okokból a sztrájkoló szakmák helyett a nem sztrájkoló szakmák listáját közlik.

New York:

John Smith brooklyni lakos a pénzhiány és a tüzelőhiány miatti elkeseredésében vízbe akart ugrani.

Szerencsére kiderült, hogy vízhiány is van.

Stockholm:

Az egyik békedíj-jelölőt megkérdezték, hogy miért jelölték Trumant a békedíjra.

— Nagyon egyszerű kérem, — felelte. — Az irodalmi Nobel-díjat annak adjuk, aki irodalmi babérokra tör, a békedíjat pedig annak, aki a békére tör.

London:

Winston Churchill azzal főzte a választókat, hogy békeakciót ígért nekik.

— Jól meggondoltad, mit mondasz? — kérdezte tőle egy párttagja.

— Persze, hogy jól meggondoltam — felelte önérzetesen Churchill. — Az angol törvények csak a házassági ígéret megszegését büntetik.

Páris:

Nagy ijedtségen esett keresztül tegnap a szép Madame Bidault. Mme. Bidault ugyanis véletlenül észrevette, hogy férjének, M. Bidault francia miniszterelnöknek a tenyere fel van sebezve.

— Szörnyen néz ki a tenyered! — sikoltott fel.

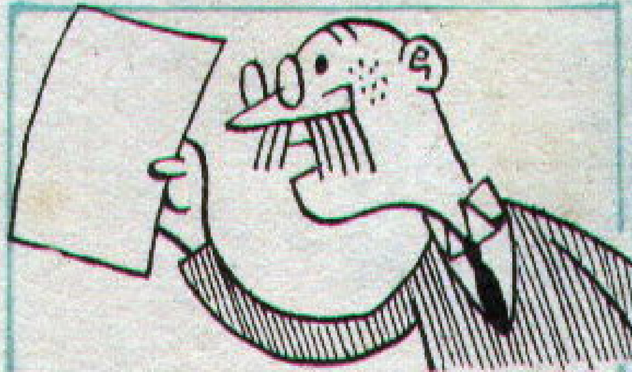
— Ne csodáld — nyugtatta meg M. Bidault. — Amióta Franciaország miniszterelnöke vagyok, folyton a szuronyokra támaszkodom.

Bonn:

Egy nyugatnémet embertől megkérdezték, mit gondol, hogyan tudta Truman a náci Adenauert és a francia Bidault-t közös nevezőre hozni.

— Truman — felelte a kérdezett — rácáfolt a régi közmondásra. Ugyanis bebizonyította, hogy egy zsebbel igenis lehet két lovon ülni.

Boston:

A bostoni városi tudományos akadémia javasolta, hogy az atlanti paktum résztvevőit nevezzék ezentúl a rövidség kedvéért, valamint nyelvészeti és egyéb okokból Atlantitengerhatalmaknak, vagyis atlantitengelyhatalmaknak.

Gergely Miklós.

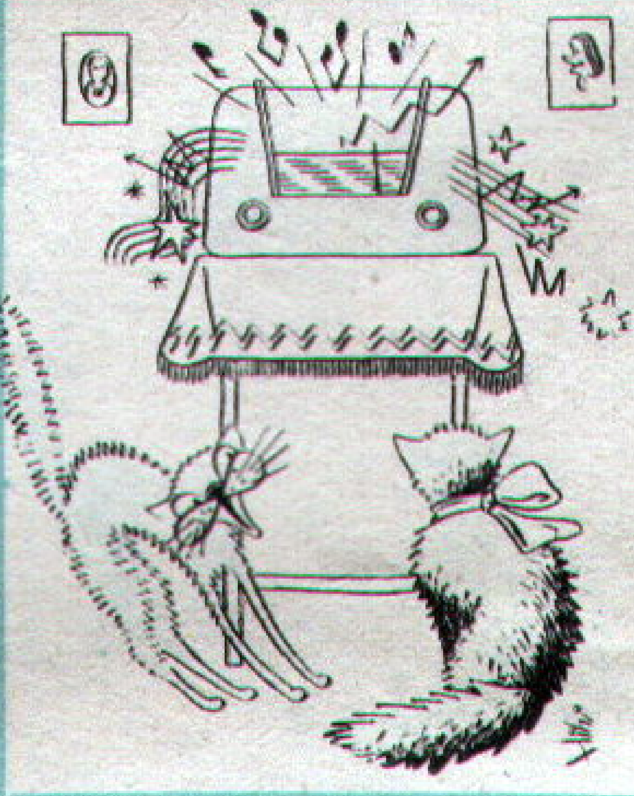
Okos lúd

— Miért kötött a liba csomót a nyakára?

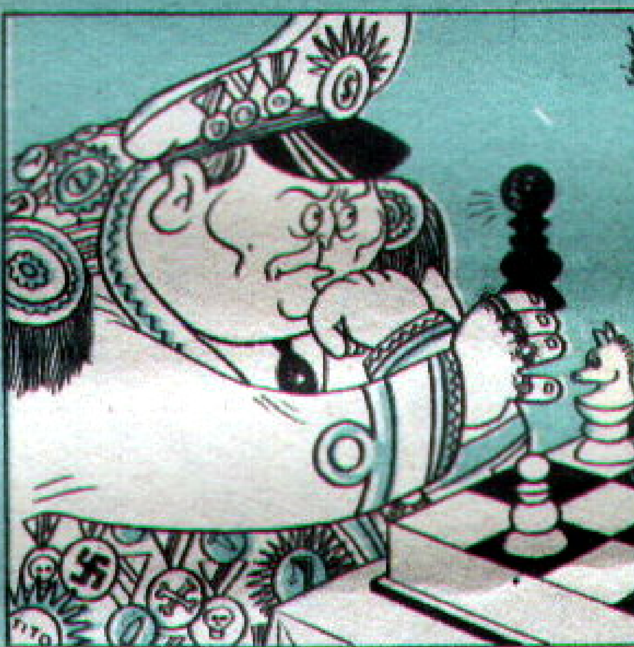
— Hogy ne felejtsek el elmenni a Mezőgazdasági kiállításra, ahol sokat tanulhatok arról, hogyan kell a baromfiakat helyesen nevelni.

Amerikai dzsessz

— Hallottál már ilyet?! Ezt a melódiát tőlünk lopták!

KARTÁRSAK

— Jónapot, kolléga úr.

— Miért vagyok én magának kollégája?

— Azért Titó úr, mert maga is egy sötét figura.

Találmány

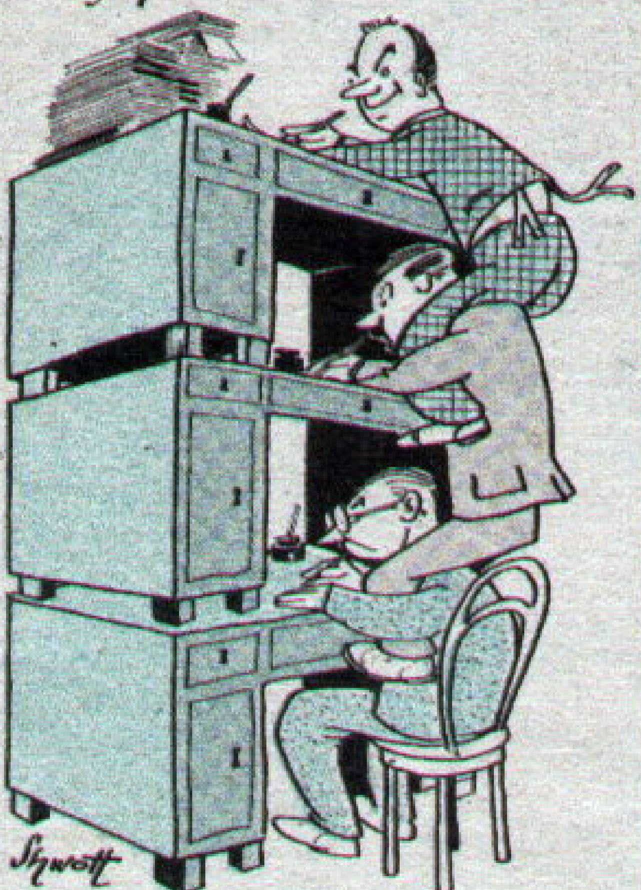
azok számára, akik ragaszkodnak az esernyőhöz.

Jó kifogáshoz korábban kell felkelni

— Tudom szaktárs, hogy a megyeri vonatnak késése volt, de én is azon utaztam...

Helyspórolás a hivatalban

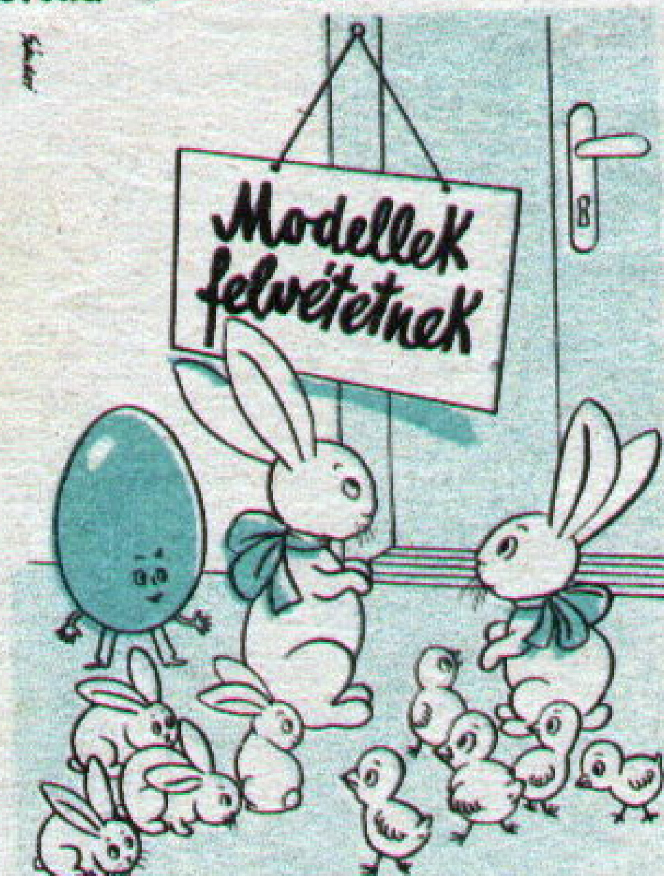
Srácok a múzeumban

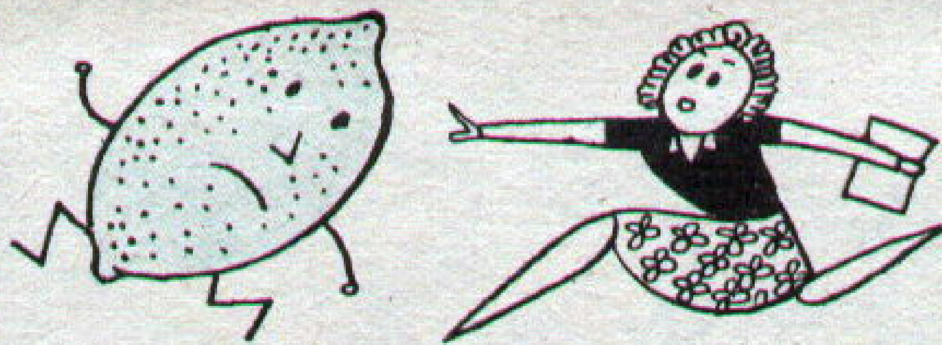
— Vajjon mi lehet ez?
— Biztosan annak a motorkerékpárnak a rendszáma, amelyik elütötte.

Művészi üdvözlőlapokat hoz forgalomba

húsvétra a Művészeti Alkotások N. V

Citromvadászok

A citromot eredetileg szüretelik, nálunk vadásszák. A vadászok reggelente magukhoz veszik duplacsövű aktatáskájukat, meleg csókot váltanak hitvesükkel és ruganyos léptekkel a leshelyre a Közérthez sietnek. A citromvadászok néhány válfaját ismertetjük.

A szívós. Kora reggel odaáll a pulthoz, viccekkel szórakoztatja, cigarettával kínálja a segédeket és igyekszik a vad, illetve a citrom érkezésének időpontját kicsalni tőlük. Amikor megtudja, hogy 8 óra és között jön a szállítmány, behúzódik egy kapualjba és áll hosszú, méla lesben. Amikor megérkezik a citrom, a szívós kiugrik rejtekéből és vásárol. Soha meg nem ízlel egy citromot, utálja ízét, otthon hitvese arcszépítésre használja.

A részvétetkeltő. — Szegény édesanyám beteg — idézi Petőfit remegő ajakkal. Amikor citromot kap, teljesen megváltozik, szemtelen lesz és válogat. — Ennek nagy a gombja, ez nem elég sárga, ezen egy pötty van — végül kiválasztja a legrondábbikat és távozik. Ha nem kap, a citromtulajdonosoknál igyekszik részvétet kelteni. — Szegény édesanyám beteg... Szegény édesanyja 3.50-ért árulja a citrom darabját a Váci-utcán.

A reakciós. Kisbudai Buday Huba. Csak azért vesz, mert hallja, hogy kissé körülményesen lehet hozzájutni. A vásárolt citromot vitrinjébe helyezi a Pesten ma alig kapható tárgyak, az elefántcsont fogpiszkáló és Mária Terézia koppantója mellé.

A hülye. Rendel egyszerre négy citromos teát, a teákat kiönti, a citromot diadalmasan hazaviszi és otthon teájába csavarja.

Tardos Péter.

Amerikai sárga szakszervezeti vezető sóhaja:
— Javul a bányászok kedve! Azelőtt hallgattak ránk, most fütyülnek ránk...

Az öreg kapitalizmus KALANDJAI

— Jól nézek ki! Amerre csak megyek, mindenfelé egy kellemetlen találkozás...

Hangtalan Heti Híradó

Olaszország legnagyobb földbirtokosa a Pápai Szentlélek Bank, a földeket azonban most még sem a szentlélek, hanem az olasz parasztság szállta meg

BANK

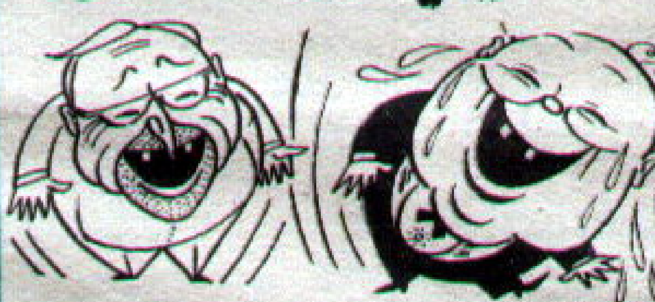
Bidault-val közölték, hogy a sztrájkellenes törvényt az egész földgolyó helyteleníti. Bidault kijelentette, hogy „ő" nem a földgolyóra támaszkodik hanem a puskagolyóra.

A Konzervatív és a „munkás" párt ezentúl együtt fog haladni Angliában. Ez azt jelenti, hogy az angol munkásoknak se konzervjük se munkájuk nem lesz.

ATLEE — CHURCHILL

Görögországban miként az imperialista sajtó közölte „szabad választás" volt vasárnap. Arra a kérdésre, hogy mi volt szabad ezen a választáson hivatalos helyen közölték, hogy szabad volt dohányozni.

DUETT

Truman:
Mit röhincsélsz, Winsti öcsém?

Churchill:
Hát te Harry mit nevetsz?

Truman (fuldokolva):
Jaj oldalam, rekeszizmom,
Megöl engem ez a hecc!

Churchill:
Megbocsássál Harry, én csak
Ennyit tudok mondani:
Hahahaha, hehehehe,
Hohohoho, hihihi!

Truman:
Komoly ember létedre mit
Röhögsz, mint egy fakutya?
Hahahaha, hehehehe,
Hihihihi, bruhaha!

Churchill:
Hahaha, hogy mit röhögök?
Egyszerű az, hehehe:
Huhu, békedíjjelöltek
Vagyunk hihi én meg te!

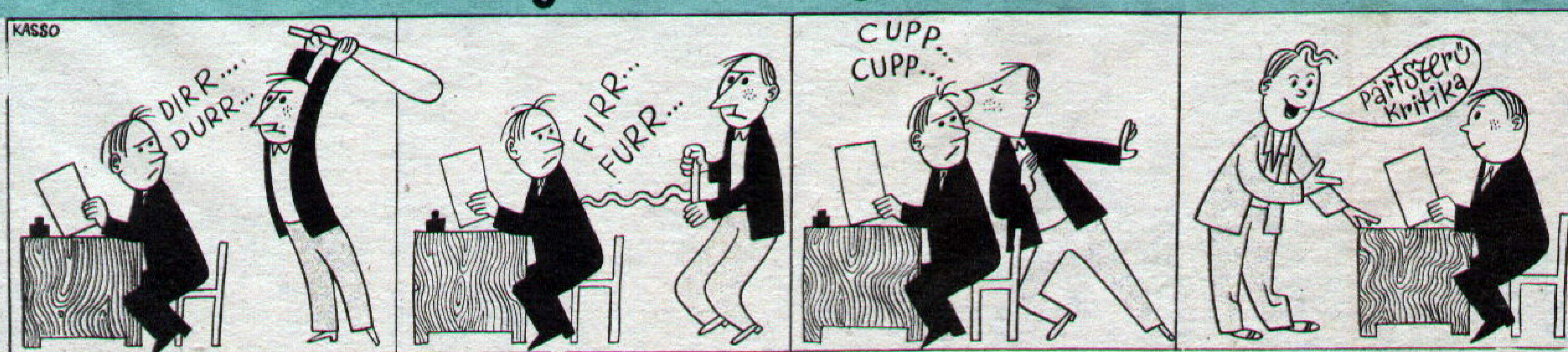
Megvan a megoldás!

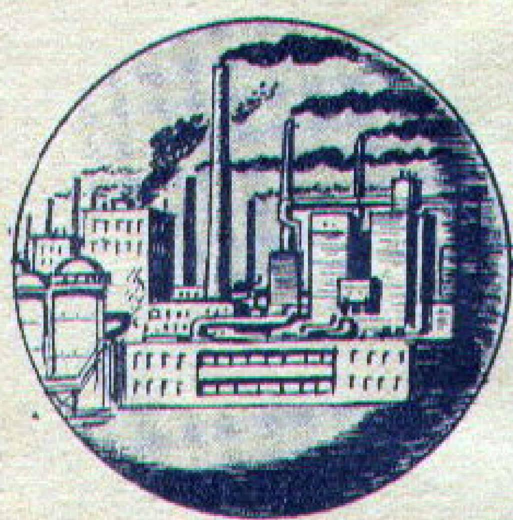
Köztudomású, hogy az autobuszok reggelenkint milyen zsúfoltak. Az utasok úgy össze vannak préselve, hogy képtelenek benyúlni a zsebükbe pénzért, amikor a kalauz felszólítja őket a jegyváltásra. Ezt a problémát oldja meg P. G. Erőd-utcai olvasónk fenti ötletével, amelynek lényege, hogy az utasok felszállás előtt rövid pipához hasonló eszközt vesznek a szájukba, amelyben azonban nem dohány van, hanem pénz. Amikor a kalauz jelentkezik, az utas egyszerűen meg fordítja fogaival a találmányt és a pénz a kalauz tenyerébe hull.

Néhány szó a helyes kritikáról

Ez nem helyes kritika. — Ez sem. — Ez sem. — Ez a helyes!

Mimike válaszol

Rezeg Lajos a szenvedélyes apróhirdetésböngészők közé tartozott és amikor átfutotta az újságot, eljövendő boldogságának előszele úgy vágta szíven, mint nagyapámék kutyáját a ménkű.

Csinos, jóalakú, kissé molett lány jellemes férfi ismeretségét keresi. „Lelki barát" jeligére.

Rezeg világéletében szerette a csinos, jóalakú és kissé molett lányokat és ezenkívül végre megfelelhetett a követelményeknek, ő ugyanis nem volt sem hatvánas pozicionált diplomás, sem pedig jólelkű iparos, aki megértő élettársa lenne gazdalánynak tizenötezerrel és kis testi hibával. Itt viszont nincs semmi hiba: a jellemesség egyenesen a vérében csordogál, a lelki barátságban pedig komoly gyakorlata is van. Volt ő már lelki barátja nőnek, úgy hogy soha sem jutott eszébe, hogy akár egy újjal is hozzányúljon. Igaz, hogy a hölgy négy éves volt, ő meg öt, de így volt.

Csak a jelige nem tetszett neki. Tapasztalatai alapján biztos volt abban, hogy a csinos és kissé molett nőknek úgy kell a lelki barátság, mint neki például egy nagyobbfajta hasbarúgás.

Ez a hátsó gondolat okozta, hogy a jeligére egyszerre három levelet írt — természetesen három különböző névvel és címmel. — Azt ugyanis már előljáróban említettem, hogy jellemes ember is volt Rezeg Lajos.

I.

Kedves Kisasszony!!

Néze csakk, énnekem pénzem az van elég, még régről, azt mi keten nagyon jól elkölthetnénk eggyütt. Autó, ház van.

Irjon „Krupon" jeligére a főpostára.

Pöfeteg Armand
nyug. magánzó.

Mellékelte a 25 évre elitélt Pipás Pista mellképét és kész volt az első levél. Ez majd rávezeti a csinos, kissé molettet arra, hogy mit sem ér a pénz, ha valaki randa és műveletlen.

II.

Ismeretlen Drága Lélek...

A távolságon át forró szeretettel és lángoló szívvel várom a pillanatot, amikor lelkeink találkozhatnak az eszményi szerelem virányain. Szegény fiú vagyok, költő, akit a Muzsán kívül csak a nyomor fagyos ajka csókol meg.

Nézzen le rám, én mindenem és engedje meg, hogy legszebb versemet rakjam lábai elé.

Igaz és lelki barátsággal:
Felhő Valér
lírai és vegyes költő.

Ebből majd meglátja a csinos, jóalakú, hogy mit sem ér álmodozó, fellengzős alakok barátsága, akik ráadásul még élhetetlenek is és ostoba versekkel firkálják tele a türelmes papírlapokat.

III.

A harmadik levélben megírta az igazat — milyen ember ő, mellétette a saját fényképét és biztos volt benne, hogy a két szélsőség között csakis őt választhatja. Ebben annyira bízott, hogy a sarki fésűsnél vett egyet zsebbe-ridikülbe és izgatottan várta a választ.

Amely be is futott — két levél alakjában:

Az első Pöfeteg Armandnak szólt és felhívta, hogy másnap este legyen a Libamáj espressóban.

Sokkal érdekesebb volt a másik, ami Felhő Valérnak szólt:

Kedves Valér, kedves kis költőm!

Levele és verse fogékony tiszta lelkemben mély visszhangra talált — de én is szegény leány vagyok és így nem sokra mennénk egymással. Hanem kilátásban van nekem egy gazdag, vén majom, majd ahhoz hozzámegyek és akkor miénk lesz a világ.

Homlokcsókkal:
Amara Mimi
nyug. számtanácsos özvegyének leánya.

U. irat: a vers nagyon cuki volt és a Mamának is tetszett.

És most itt a tragédia: neki, Rezeg Lajosnak, az igaznak, a lelki barátnak nem is válaszolt a bestia.

Igy legyen az ember jellemes.

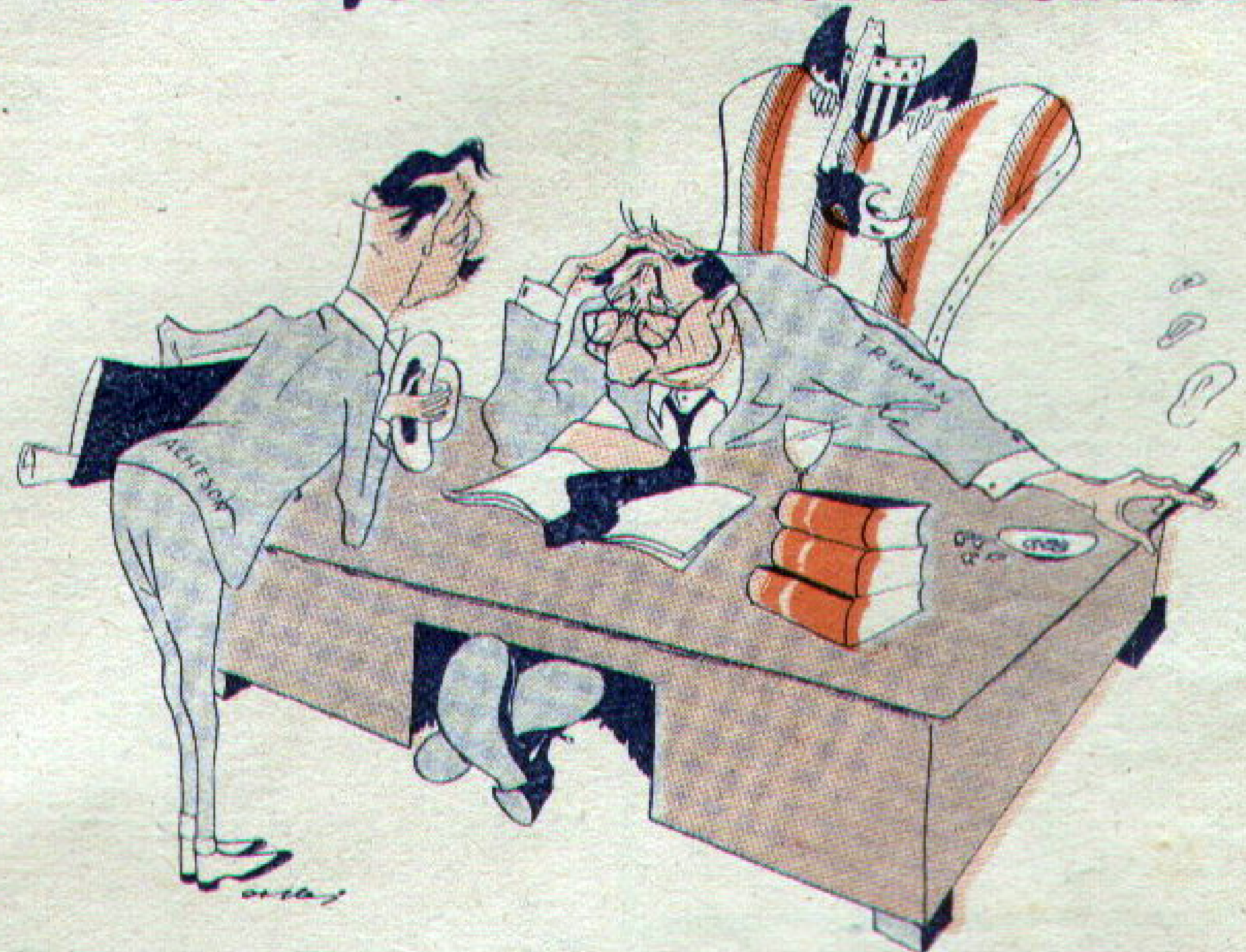
B. Kovács György.

Ilyen falu is van még

— Ebben a faluban nincs kulák!
— De úgy látom, párttitkár sincs!

A Szovjet-kínai szerződés után

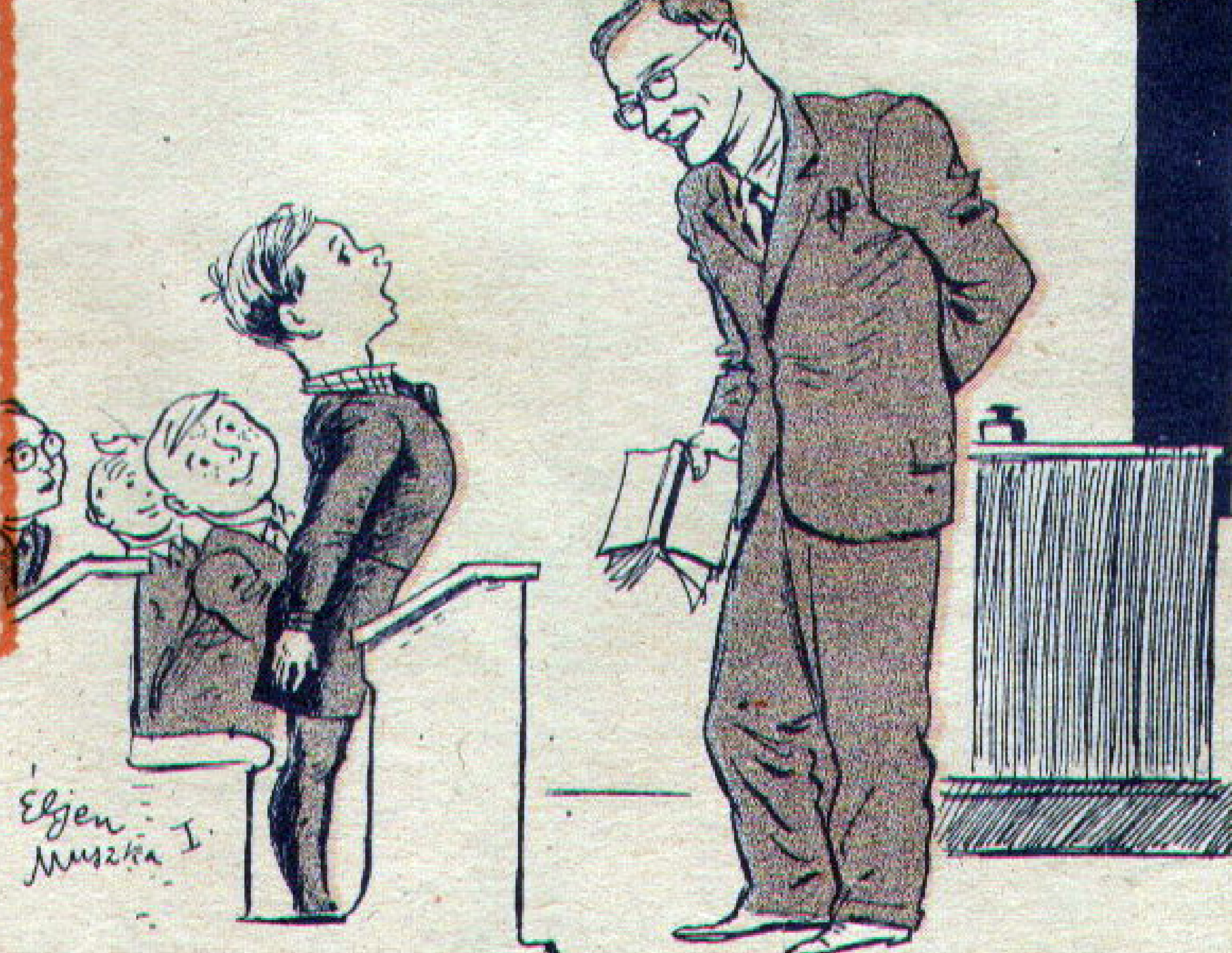
Truman: Es mondd csak Achesonkám, szerinted lehet kapitalizmus e g y országban?

Aminek nem szabadna lennie!

— Hát kérem, nézzen be pár nap mulva, amig döntést hozunk. De ne ide jöjjön, mert közben költözünk...
— És mi lesz a hivatal új cime?
— Hát kérem, lássuk csak! Holnap még itt vagyunk, holnapután a Nádor-utcában leszünk, pénteken a Vörösmarty-téren, szombaton az Alkotmány-utcában, jövő hétfőn a Szent István-körúton. Tudja mit? Jöjjön két hét múlva ide, akkor megint itt leszünk...

Nyelvtani újító

— Fokozd fiam a JÓ melléknevet.
— Jó, jobb, legjobb és így tovább.
— A legjobbat már nem lehet fokozni! Ugylátszik, te nem ismered a nyelvtant.
— Én ismerem a nyelvtant, de tanitó bácsi nem ismeri az édesapámat, aki a szakma legjobb munkása és azt mondja, hogy a legjobbat is tovább fogja fokozni.

Minden hetedik ember éhezik Amerikában

A munkás: Érdekes, hogy erre mifelénk mindenki a hetedik.

Halszempont

— A nizzai dokkmunkások a tengerbe dobták a hadianyagot.
— Jó, jó, de hozzádobhattak volna egy kövér hadianyaggyárost is...

Ludas Matyi azt üzeni

H. János, Attila-körút. Igaza van. A szóbanforgó képet nyugodtan elhagyhattuk volna, de az az érzésünk, hogy a hiba jelentőségét túlméretezi. Köszönjük a kritikát, s örülünk, ha máskor is felkeres soraival.

G. András. Öntől ennél sokkal jobbat várunk.

Juhász Zs. A vers kedves, de nem annyira általános érdekességű, hogy nekünk megfelelne. No meg nem is annyira jó.

B. Miklós, Irányi-utca, S. Imre, Karácsony-utca, P. József, Deés-utca. Sajnos, nem megfelelőek.

Cs. Béla, Zimánd. Kedves leveléért köszönetünket küldjük, sajnos azonban a versről nem írhatunk semmi jót. Az ilyen versek baráti körben bizonyára nagy derültséget keltenek, de a Ludas Matyi nyilvánosságára még nem érettek meg.

Sz. Mátyás, Mezőberény. Az előző üzenet lényege önnek is szól.

Kőszegi István, Mátyási Imréné, R. D., S. Gyula, Pasaréti-út. Jobbakat kérünk.

Sz. V. M., Bp. Elismerő sorait szeretnénk azzal meghálálni, hogy kézirataíról jót mondunk, de bár egészen ügyes írások, még mindig nem elég jók nekünk. Mai témáról írjon, mindig szívesen olvassuk kéziratait.

L. B. A beküldött kéziratokat, ha jók, közöljük s csak a rosszakról üzenünk e rovatban azoknak, akik levelükben ezt kívánják.

Ifj. K. Alfonz. Sajnos, a rajzok gyakorlatlan kéz munkái. Sokat kellene még tanulnia.

Itt a tavasz!

A tavasz: Látom a barázdákat, a fákat, a bokrokat, a traktorokat, csak a magyar mezőgazdasági sztahánovista mozgalmat nem látom . . .

Klárika mondásaiból

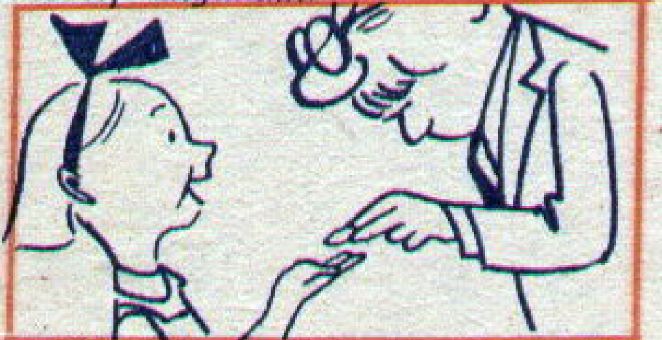

Klárikának este mindig mesélni kellett. Anyukája egyszer így kezdte rögtönzött elbeszélését:

— Volt egyszer egy nagyon rossz kislány . . .

Mire Klárika méltatlankodva megszólalt:

— Inkább valami idegenről mesélj anyukám!

Klárikának adtam egy forintot.

— Mit kell mondani ilyenkor? — szólt rá anyukája, hogy a gyerek köszönje meg az ajándékot.

Klárika hallgatott.

— Hát mit mondok én, ha apuka pénzt ad nekem? — ösztökélte tovább anyuka.

A kislánynak felragyogott a szeme és felém fordult:

— Ez az egész?

Klári négyéves volt, amikor egyszer egyedül maradt a konyhában, mert édesanyja a legfrissebb házi pletykákat beszélte meg a szomszédokkal a folyosón. Egyszerre csak a tűzhelyen forrni kezdett a tej.

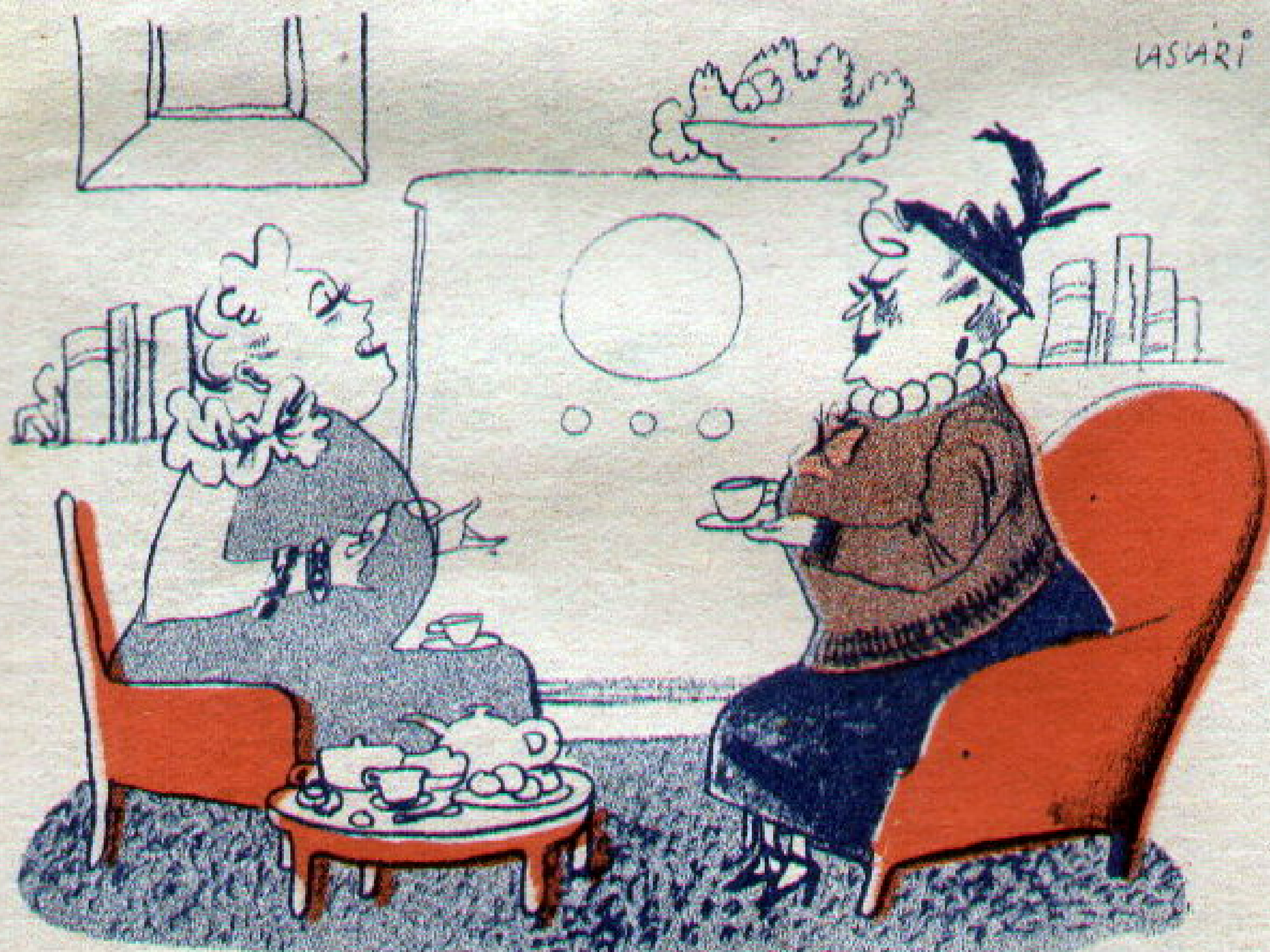
— Mami, gyere gyorsan — kiáltott ki Klári — több a tej, mint a lábas!

ÉRTEKEZLET

— Értsék meg végre, fontos közölnivalóm van!

Enyhítő körülmény

— John hol van?
— Letartóztatták, mert négert lincselt.
— Azt hiszem, akkor elítélik!
— Ugyan, a bíró is velük volt!

Kedves Film-öcsém,

lemásztam a fejlécről, hogy megírjam neked: láttalak és nagyon elégedett vagyok veled. Azt ne hidd, hogy csak névrokonok vagyunk. Közös nagyapánk Fazekas Mihály. Az ő gyermeke, névszerint Elbeszélő Költemény a te apád is, enyém is. Féltestvérek vagyunk hát. Az én anyám a Demokratikus Sajtó, a tied a Demokratikus Film.

Amikor körülbelül kilenc hónappal ezelőtt először olvastam, hogy anyád újabb magzatot hord a szíve alatt, s hogy éppen nagyapám gyermekétől, egy kicsit megijedtem. Anyádnak már volt néhány gyermeke, de — egy-két kivétellel — egyik sem sikerült valami remekbe. Volt közöttük vérszegény is, sőt ha jól emlékszem, akadt olyan is, amelyik halva született.

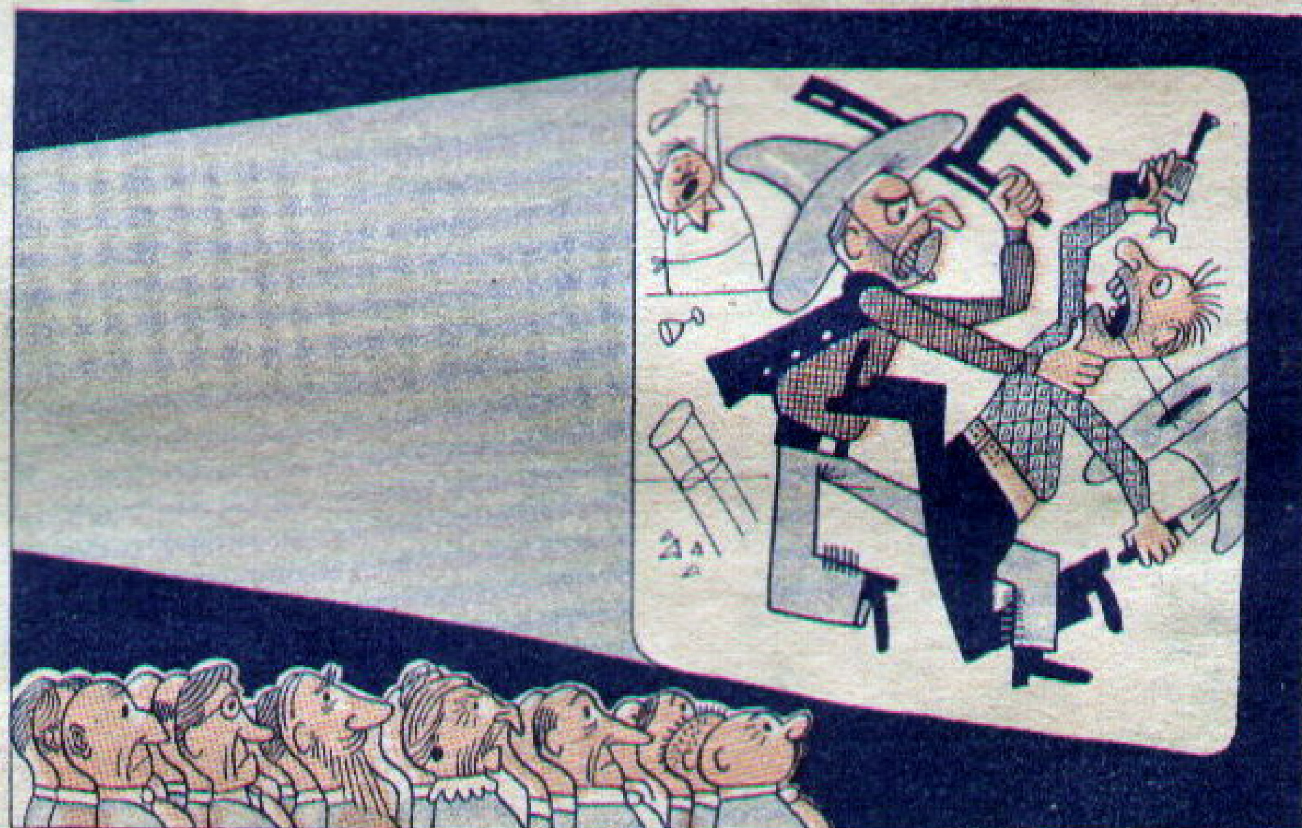
Most aztán itt vagy te, mindnyájunk örömére pompás erőben, remek színben. Minden porcikád egészséges, örül a szíve annak, aki megnéz: úgy vered Döbrögit, ahogy kell s ahogyan én is verem már éppen öt esztendeje.

Menj hát öcsém, juss el mindenhova s mutasd meg a világnak a Döbrögiek sorsát. Jómagam szívesen fogok dicsekedni rokonságunkkal, libám kézcsókját küldi.

Ludas, a lap.

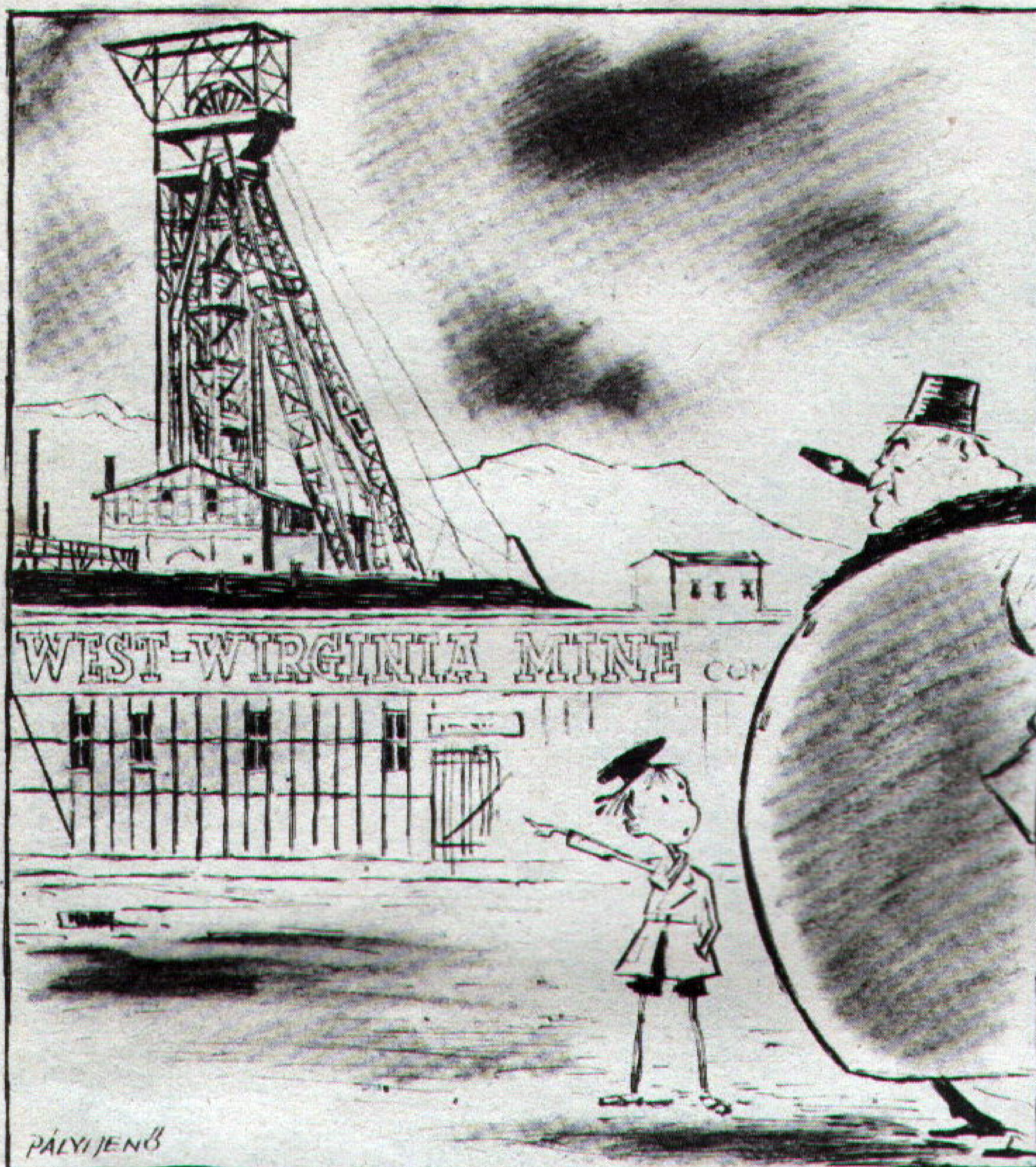

Egy amerikai moziban

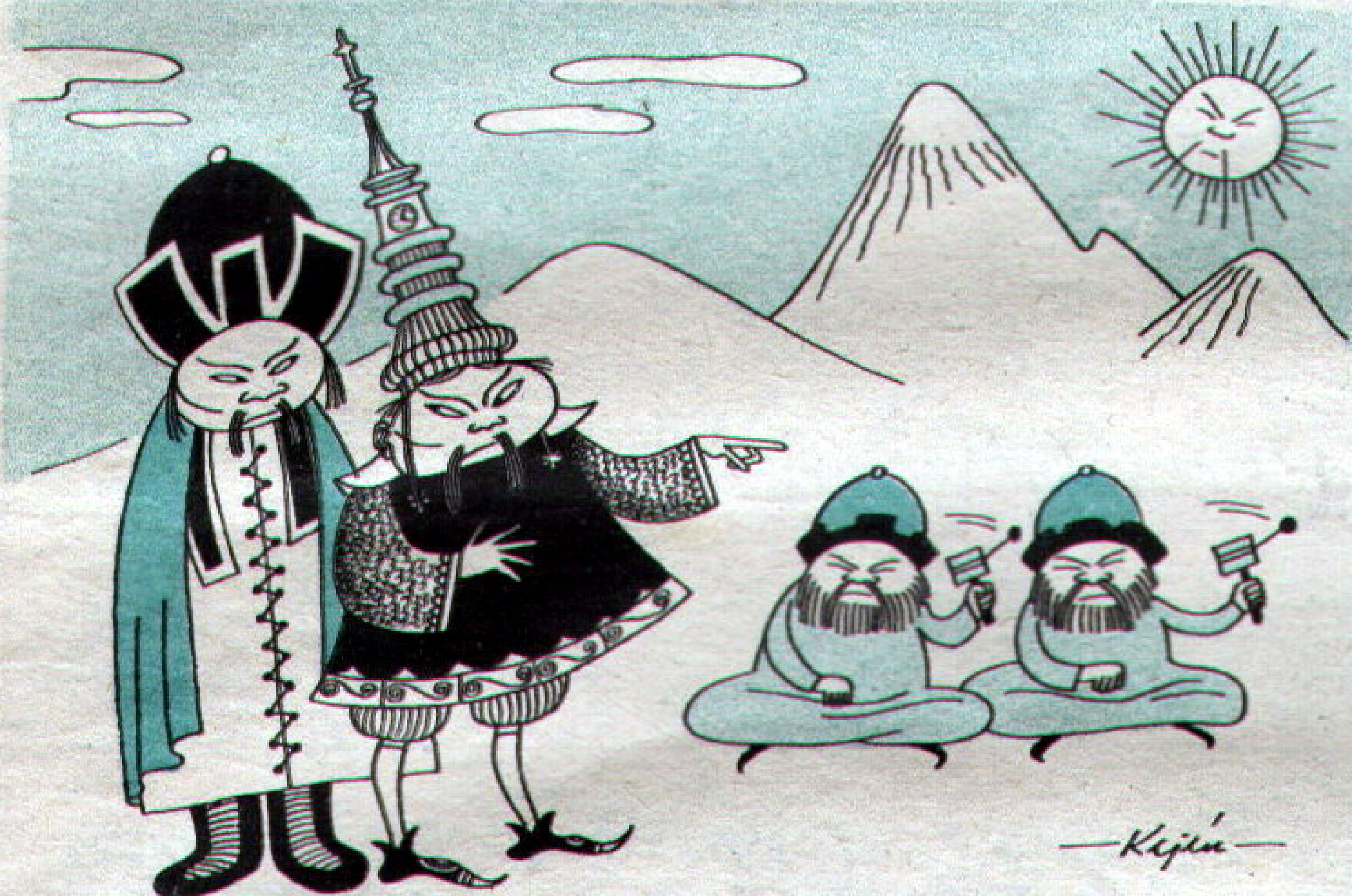

A SZENKIRÁLY a csemetéje, és a SZÉNSZTRÁJK

— Apuka, itt bányásszák a bányász bácsik a szenet?
— Igen, fiam.
— Szeretném látni.
— Én is, fiam.

Tibetben

Láma: És még azt mondják, hogy mi maradi ország vagyunk! Pedig nálunk még az imádkozás is gépesítve van!

Sztahánovistáéknál

— Estére főzzél valami jó nyári vacsorát, mert a mai teljesítményemmel már június húsznál tartok.

Kultúrfront

Gádor Béla:

Sűrű búza . . .

Barátom, a bársonyos hangú dalénekes, valahányszor csak találkozunk, megragadja a nyakkendőmet, mélyen a szemembe néz és országoshirű baritonján a fülembe búg:

— Édes öregem, írj nekem egy dalt. Valami kedves finom dolgot, lehet népies is. Tudod, olyat, amiért majd nem koppintanak az orromra, hogy így meg úgy. Hiszen érted.

Hogyne érteném. De amikor én nem tudok dalt írni, azt sem tudom, mi fán terem az ilyesmi. Hiába tiltakoztam, érveltem, semmit se használt. Barátom üldözött, nyúzott hónapokon át. Végül megúntam a dolgot és egy szép napon szállítottam a dalt.

— Azt hiszem, — szóltam diadalmasan, — ez lesz az, ami neked kell. Rövid, de velős. Olvasd.

Átnyujtottam a dalszöveget, amely így szólt:

Ritka búza, ritka árpa, ritka rozs,
Ritka kislány, aki takaros,
Lám az enyém, lám az enyém,
lám az enyém, lám az enyém,
Icike, picike, de csinos.

— Óriási! — búgott barátom, mint a párjavesztett gerlice, de rögtön utána homloka felhőbe borult. — Nem hasonlít ez egy kicsit egy bizonyos népdalhoz?

— És ha hasonlít? Istenem! Annál könnyebben lesz népszerű. Örülök, hogy ezt kiizzadtam.

Egy hét mulva értesítést kaptam, hogy menjek el a Borz-utca 4. szám alá s ott az ötödik emelet 849. szám alatt keressem meg Degesz Kálmán főütközőt.

A főütköző igen nyájas, alacsony, nagyfejű emberke volt, szőke, kopaszodó, elálló fülekkel. Hellyel kínált, majd barátságosan így szólt:

— Felhívták a figyelmemet arra a dalra, amelynek szövegét ön írta.

— Talán nem tetszik? — kérdeztem óvatosan.

— Nagyon tetszik. El vagyok tőle ragadtatva. De az első sort határozottan aggályosnak találom. Szerintem nem lehet teledalolni az országot azzal, hogy: „Ritka búza, ritka árpa, ritka rozs”, amikor köztudomású, hogy milyen eredményeket értünk el a növénynemesítés terén. Nem beszélve arról, hogy a dal egyáltalában nem foglalkozik az olajosmagvak és a veteményféleségek területén felbukkant fontos problémákkal.

— Csak ez a baj? — kérdeztem s csak úgy sugárzott rólam az optimizmus. — Ezen könnyű segíteni, majd átírjuk azt a sort.

— Az mindenesetre hasznos lesz, bár tudja, az sincs egészen rendben, hogy a dal ritkának nevezi az olyan kislányt, aki takaros, holott ma már igazán minden kislány takaros lehet, mert a világhirű magyar konfekcióipar száz és százféle modellben gyártja a legízlésesebb típusruhákat, a legművészibb dessinekkel. Véleményem szerint ez a sor határozottan típusruhaellenes.

— Ezt is kijavíthatjuk, — rebegtem, de szavambavágott.

— Még egy dologra fel kell azonban hívnom a figyelmét. Nevezetesen arra, hogy a nőmozgalom szempontjából nézve a dolgot a takarosság nem is központi probléma. S nem szabad az általános műveltség és képzettség elébe helyezni.

Ujból nyitottam a számat, de úgylátszik, még nem fejezte be:

— Nem beszélve arról, hogy a kislány takarossága mellett nem lenne rossz, ha az MHK-mozgalomban szerzett küzdőképességét hangsúlyozná.

— Nem probléma, — mondtam, — mindenen lehet segíteni.

— Helyes. De nézze csak ezt a sort: „Lám az enyém, lám az enyém . . .” Nem gondolja, hogy ebből külpolitikai bonyodalmak származhatnak? Most képzelje el, ha ezt a Dalai Láma úgy olvassa, hogy: „Láma zenyém.” Jegyzékben fog tiltakozni, hogy ő nem zenyém, se nem zövé, hanem kizárólag az USA-é, amely őt fix dollárösszegen megvásárolta. Ennek feltétlen elejét kell vennünk . . .

Barátságosan elbúcsúztunk, hazamentem és néhány napi töprengés után a következőképpen dolgoztam át a dalt:

Sűrű búza, sűrű árpa, sűrű rozs,
Csak az a mag, ami olajos,
Lám e kislány nem kivétel, jaj de csinos,
jaj de képzett,
MHK-próbázást is végzett.

A kijavított kézirattal elrohantam a Borz-utca négybe, de csak a negyedik emeletig jutottam el, az ötödik emelet helyén állványokat és egy csomó törmeléket találtam.

— Mi történt itt? — kérdeztem az altiszttől. — Hol van az ötödik emelet és hol van Degesz főütköző úr?

— Mind a kettőt leépítették, — válaszolt az altiszt. — Az egyiket a Kik, a másikat a Párt. Ugyanis a Párt kiderítette, hogy Degesz úrnak semmi köze a dalszövegekhez, a multja is kissé pöttyös volt és előszeretettel lopott ruhakeféket.

Hálás szívvel összetéptem a kéziratot és a dalt azóta is úgy éneklik, hogy „Ritka búza, ritka árpa, ritka rozs . . .”

Ezt nem értjük

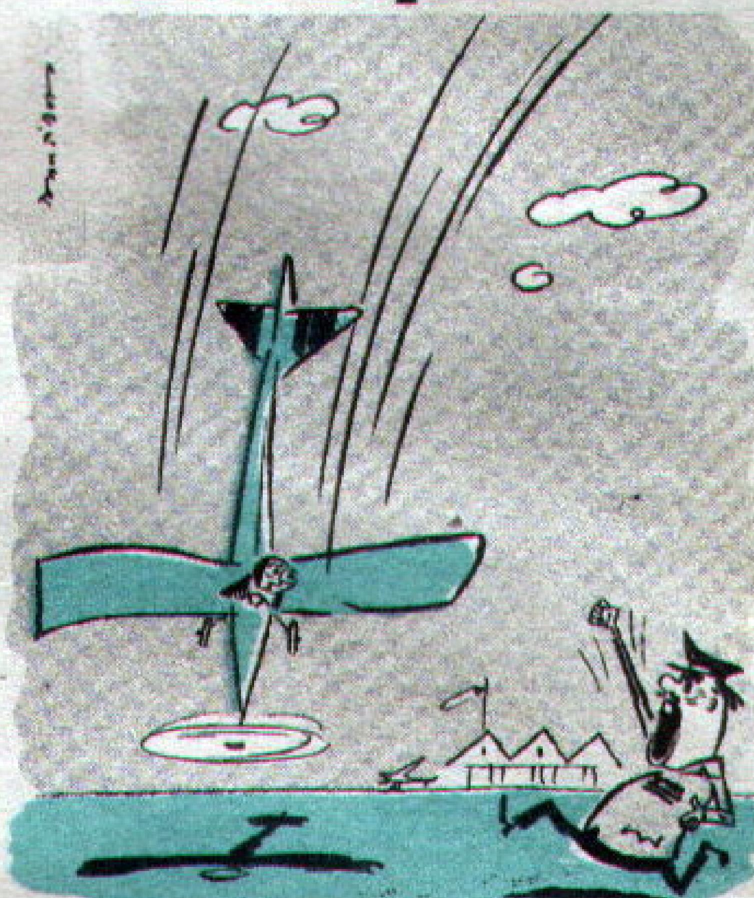
Fényképjelvételünk Bartha Miklósnak, a reakció hírhedt publicistájának városligeti szobortalapzatát ábrázolja. A szobrot, miként a képen látható, elvitték, a talapzatot azonban otthagyták, a névvel és a reakciós publicista „dicsőségét” hirdető koszorúval együtt. Nem értjük, hogy a szobor és a talapzat közül miért kellett az egyiknek ottmaradnia; de akkor már logikusabb lett volna a nevet és a koszorút elvinni, mert a szoborról ugyan a kutya se tudta volna, hogy kicsoda.

A kulisszák mögött

— Elnököm, ha ilyen gyorsan tönkremennek a figuráim, becsukhatjuk a boltot . . .

Próbarepülés

— Mit csinál, maga szerencsétlen? Egyszerűen lezuhan? Kutya legyek, ha mégegyszer hagyom magát egyedül felszállni!

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA.
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ.
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

A HUMOR MESTEREI

Anton Csehov

A SZÓNOK

Egy szép napon temették Kirill Ivánovics Vavilónovot, kollégiumi titkárt, két betegség ölte meg, amely mindkettő nagyon elterjedt szeretett hazánkban: a rossz asszony meg az ital. Mikor a temetési menet indult már a templomból a temető felé, az egyik hivatalnoktársa az elhúnytnak, bizonyos Poplavszky, kocsiba vágta magát és nyargalt a barátjához, Grigori Petrovics Zapoikinhoz; az fiatalember volt még, de már eléggé ismert nevű. Zapoikin, némelyik olvasó tudni fogja, ritka tehetség; ex abrupto bármikor kivág lakodalmi, jubileumi, vagy halotti beszédet. Beszél, amikor parancsolják: félálomban, éhgyomorra, tökrészegen, hideglázban. A beszéde, mint az esővíz a csatornából, ömlik egyenletesen, simán: ünnepi szó a kifogyhatatlan szótárában több akad, mint akármelyik jó vendéglőben svábbogár. Amellett mindig ékesen beszél és hosszan; úgy, hogy különösen a kupeci esküvőkön úgy kell megállítani, erőszakkal.

— Jó, hogy talállak — kezdte azonnal, ahogy otthon találta. — Öltözz föl, kérlek, rögtön, jössz velem. Meghalt itt nálunk valaki, most viszik ki a temetőbe, kell mondani a sírnál valami marhaságot. Más elmondani nem tudja. Ha valami kisember, nem bántottuk volna, de mégis, titkár, nagyfejű a hivatalban, beszéd nélkül valahogy, mégse illik...

— A titkár! — ásított Zapoikin. — A részeges?

— Az. Tor lesz, enni lesz, kocsit fizetik, gyere fiam! Mondj a sírnál valami jó cifrát, meglátod, meghálálják.

Zapoikin szívesen ment. A haját fölborzolta, az arcát beállította melankólikusra — ment.

— Ismertem a titkárt — mondta, amikor kocsira ültek. — Akkora zsivány, bestia, kevés akad.

— Nem illik, Grisa, a halottról mondani.

— Jó, jó, de mortuis nihil bene — azért gazember.

A gyászmenetet lassan utólérték, csatlakoztak hozzá.

A halottat lassan vitték — közben a barátok háromszor is ráértek betérni egy kiskocsmába — főhajtani egy stamperlivel a lelkiüdvéért.

A temetőben is volt búcsúztató. Anyós, feleség, sógornő, ahogy kellett, sírtak. Az asszony még, mikor a koporsót eresztették a földre, sikoltott is: „eresszetek hozzá!" — sikoltotta — de a sírba azért nem ment be — nyilván a penzió jutott idején eszébe. Zapoikin megvárta, míg elcsöndesül minden, aztán végigjártatva szemét a gyászolókon, kezdte:

— Hinné-e szem, hinné-e fül? Nem szörnyű álom e sír, e kisírt szemek, a panasz és a jajszó? Ó, jaj, nem álom; a szem amit lát, nem látomás. Akit még a minap vidornak, életerősnek láttunk, ifjúnak és tisztának, aki tegnap még mint a fáradhatatlan méh, a szemünk láttára hordta szorgosan a mézet az egyetemes törekvés kaptárába, aki... ma itt fekszik, ma por és hamu, tünő káprázat és álom. A könyörtelen halál akkor tette szívére jéghideg kezét, mikor, nyomta bár vállát a kor, — még telve volt ifjúi reménnyel, még várta az eljövendő szebb jövő hajnalát. Pótolhatatlan veszteség! Ki lesz méltó utódja, helyettese? Jó hivatalnokunk van elég, de Prokofi Oszipics csak egy volt köztünk. Lelke mélyéig a kötelesség embere volt, erőt nem kímélt, éjszakát nappallá változtatott, önzetlen volt, megvesztegethetetlen. Hogy megvetette mindig azokat, akik a köz érdeke rovására pénzzel közeledtek felé, akik hívságos javakkal igyekezték eltéríteni a kötelességteljesítés kérlelhetetlen útjáról! Mi voltunk tanúi, igen, mi voltunk tanúi, hogy szerény fizetését is hányszor bajbajutott társai segítségére adta; itt, a füleink hallatára siratták hangos szóval özvegyek és árvák, akik benne leghőbb gyámolítójukat vesztették el. Anynyira csak a kötelesség, a jótékonyság embere volt, hogy soha meg nem ízlelte az élet örömeit; hogy lemondott még a családi élet öröméről is — önök itt velem jól tudják, hogy halála napjáig agglegény maradt. És mint barátot, mint barátot, ki helyettesíti? Ó, még látom most is borotvált, kedves arcát, jóságos mosolyát, hallom meleg, hallom behízelgő hangját. Nyugodj békében, Prokofi Oszipics! Nyugodj, derék, nemes, fáradhatatlan dolgozó!

Zapoikin folytatta, de a hallgatóság sugdolózott.

A beszéd tetszett nagyon, könnyet is egy csomót kicsalt, volt azért mégis, ami furcsának látszott. Először is nem tudták megérteni, mért hívja a szónok a halottat mindig Prokofi Oszipovicsnak, mikor eddig mindig Kirill Ivánovicsnak hívták. Másodszor mindenki tudta, hogy a boldogult örökké hadilábon állt a hites feleségével; azért nem lehetett őt agglegénynek nevezni; harmadszor pedig bozontos, rőt szakálla volt, soha életében nem nyírta, nem tudták kitalálni, honnan veszi azt a szónok, hogy borotvált. A hallgatóság bámult, nézett össze, sokan a vállukat vonogatták.

— Prokofi Oszipics — folytatta a szónok és lelkesen fordult a sír felé. — Az arcod nem volt szép; csúnya volt; mogorva voltál és zord; de mi, mi tudtuk mindig, hogy a zord külső nemes, baráti szívet takar!

Hamar azért a hallgatóság kezdte látni, hogy valami furcsa történik a szónokkal is. Meredt egy ideig egy pontra, nyugtalanul rángatózott ide-oda, végül elkezdte ő maga is vonogatni a vállát. Hirtelen ei is hallgatott, az álla leesett a csodálkozástól — hátrafordult Poplovszkyhoz.

— Te, hisz él?! — súgta elborzadva.

— Ki él?

— Prokofi Oszipics. Ott áll az oszlop mellett.

— Hisz az nem halt meg! Kirill Ivánovics halt meg!

— De hisz te magad mondtad, hogy a titkár halt meg!

— Persze, hiszen ő volt a titkár. Te hülye, eltévesztetted; Prokofi Oszipics két évvel ezelőtt volt nálunk titkár, azóta áttették máshová irodafőnöknek.

— A fene ért meg benneteket.

— Jó, jó, de mit állsz meg azért. Folytasd, ez borzasztó.

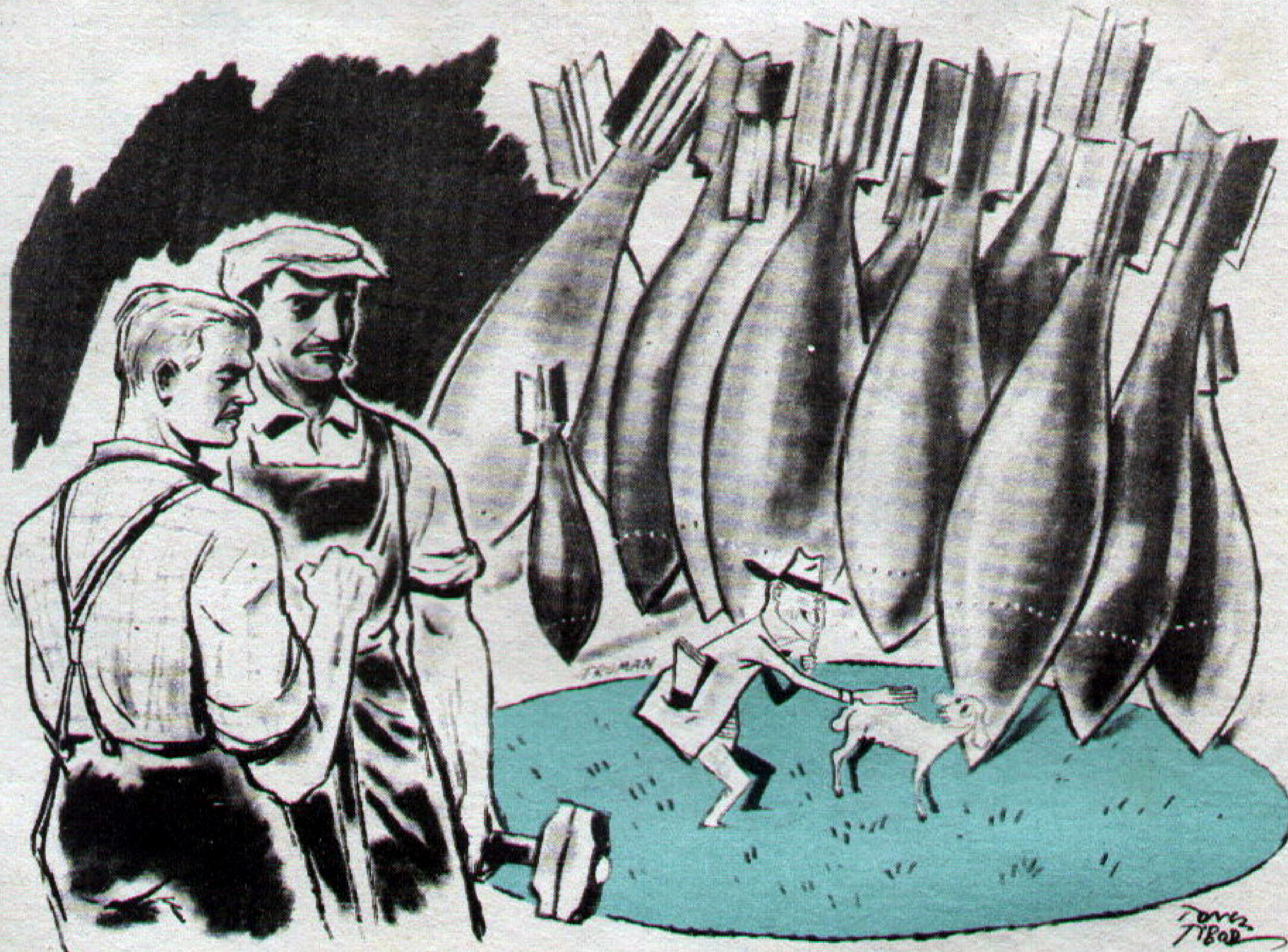
Zapoikin visszafordul a sírhoz és olyan ékesszólóan, mint az előbb, folytatta a megszakított beszédet. Az oszlopnál csakugyan ott állt Prokofi Oszipics öreg volt, borotvált és mérgesen ráncolta a homlokát a szónokra.

— A fene, hogy tudtál ilyet csinálni — nevettek a hivatalnokok, hogy a temetés után mentek vissza Zapoikinnal a városba. — Eleven embert temettél!

— Helytelen, nagyon helytelen, fiatalember — morogta Prokofi Oszipics. — A beszéd lehetett nagyon szép temetési beszédnek — de élő emberről ilyet mondani — kész neveletlenség! Hogy mit mond — hogy önzetlen, megvesztegethetetlen? Élő emberről ilyet mondani tiszta gúny. Arra se kérte senki, hogy az arcomról beszéljen. Nem szép, csúnya — rendben van — de minek a közönség előtt elmondani? Igazán sértő!

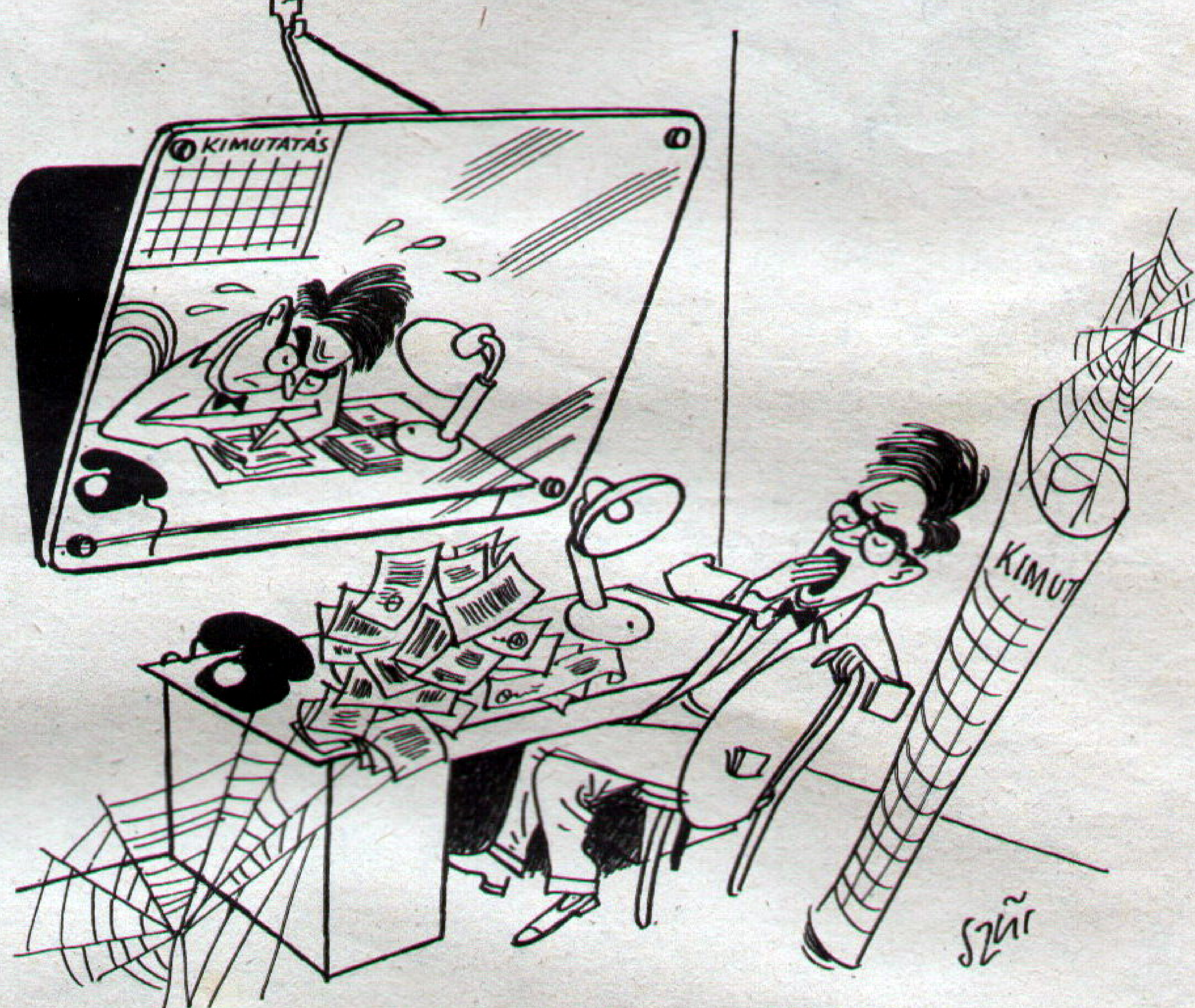
* Anton Csehov a haladószellemű zseniális író szatiráiban a cári Oroszország életének visszásságait gúnyolta ki ragyogó szellemességgel.

Háborús uszító mint békedíjjelölt

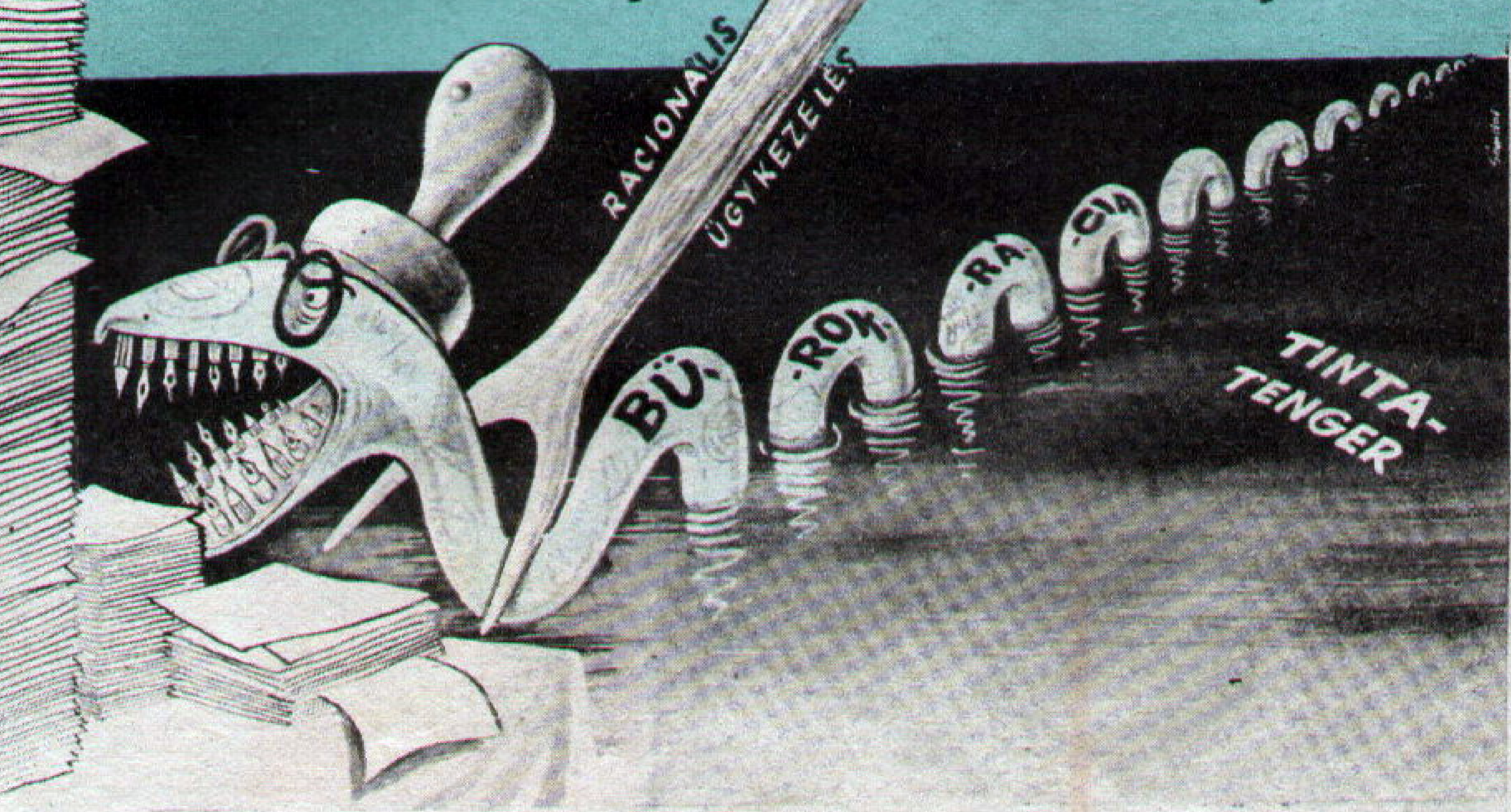
— Egyem a zuzáját! Amióta a békedíjra jelölték, minden bárányt megsimogat!

Praktikus TÜKÖR

azok részére, akik félnek az önkritikától

A TENGERI KÍGYÓ

Ludas Matyi a RUGGYANTAGYÁR-ban

Fekete, fekete, fekete

Jártunkban - keltünkben speciális és feljegyzésre méltó gumigyári problémára bukkantunk, mely így hangzik:

Szabad-e a szemináriumi előadónak előadás közben feketét főzni és azt a hallgatóság nyeldeklése közben elfogyasztani?

Erre a kérdésre Kern elvtárs, a kereskedelmi főosztály és a pártszeminárium kitűnő vezetője határozott igennel felelt. Mert miért is ne? Az embernek van egy saját tulajdonát képező kávéfőző bombája, azt az ember odaviszi, az ember kávét főz és az ember a kávét megissza. A koffein tudvalevőleg frissitően hat az eszméletre, megcsiklandozza az agytekervényeket s így a legnehezebb problémák is játszi könnyedséggel megoldódnak. Az ember iszik egy rövid duplát, utána beszél egy hosszú szimplát és ezen is túlestünk.

Amde felmerül itt egy mégkutyább kérdés, amely viszont így hangzik: milyen hatással van a szemináriumi hallgatóságra az a szemináriumi előadó, aki előadás közben feketézik, de nem ad belőle senkinek?

A mi véleményünk az, hogy lehangoló, sőt álmosító hatással. És hangsúlyozzuk, hogy ezt a véleményünket a való tényekre alapitjuk. Számtalan tudományos megfigyelés bizonyitja, hogy a más által fogyasztott feketekávé aromája csökkenti az életkedvet.

A pártszervezetnek is ez volt a határozott véleménye, mert mondanunk sem kell, hogy az ügy a feketekávészaggal együtt csakhamar kiszivárgott. A gumiszaghoz szokott orrok menten elfintorodtak, Kern elvtárs önkritikát gyakorolt és kávéfőző bombájával együtt sürgősen bombabiztos fedezékbe vonult vissza. Azóta, úgy hírlik, Kern elvtárs koffeinmentes előadásai sokkal jobbak lettek és a hallgatóság is fürgébben szól hozzá a felvetett problémákhoz.

Mi ebből a tanulság?

Koffein helyett használj politikai öntudatot! Jobban frissít és éberebbé tesz, mint a legbraziliaibb braziliai babkávé.

(g. b.)

(Lapzártakor érkezett)

Távirat

Ludas Matyi,

Budapest

Iparostanuló vizsgán 45 % megbukott Stop Mérnökvizsgáztatók túl sokat követeltek Stop Vizsgázó tanulók túl keveset tudtak Stop Magunk se tudjuk, hogy mentünk át Stop

Az 55 százalék

Üzenet Bödör szaktársnak

Kedves Bödör szaki!

Amikor kint jártunk a Gumigyárban, nem volt alkalmunk, hogy személyesen is gratuláljunk neked ahhoz a kitüntetéshez, amely téged ért; ugyanis te délutános voltál, mi pedig, tudod, délelőttösök vagyunk. Olvastuk, hallottuk, hogy a gumiipari szakma egyik legjobb dolgozója lettél, ezért akartunk kezet szorítani veled. Úgy mondják, bőven megérdemelted, le a kalappal előtted. Ésszel dolgoztál, becsülettel, kijár érte a dicsőség. No meg a pénz is, ami szintén nem kutya. De mást is hallottunk, Bödör szaktárs! Úgy hírlik, nem szereted az olyan levest, amit politikával rántanak be. Hogy miért? Azt csak te tudod, meg az a néhány „nempolitizáló" atyafi, akik ügyesen helyeznek el egy-egy politikamentes szót illetékes fülekben. Persze, nem rossz fiúk ezek, csak olyan semmilyenpártiak. Mondjam azt, hogy semmilyen emberek? Nem mondom, mert talán még egyik-másik valamilyen lesz egyszer. De tény az, hogy nem politizálnak a jámborok. Bizony nem. Legfeljebb ilyeneket mondanak:

— Haj, haj! Régi szép idők! .Bizony ám. Khm. Khm. Na de ne szólj szám, nem fáj fejem!

Bizony, ilyen politikamentesen beszélnek ezek a jó gyerekek. Persze kevés kobakba csorog bele ez a káposztalé, de néhányba azért belecsorog. Talán még a tiedbe is jut egy pár csöpp Bödör szaki, aki pedig lehetnél elvtárs is, hiszen elvtársmódra dolgozol. Mégis mit mondasz?

— Én vagyok a kiváló szakmunkás. Dolgozom, keresek, nem is keveset, ez mind rendben is van. De mi köze ehhez a politikának?

Bödör szaki, hallgass rám egy kicsit. Az szép dolog, ha valaki jó szakmunkás, a legszebb. De, a csoda vigyen el, Bödör szaki, nem gondolod, hogy valami köze mégis van a politikának ahhoz, hogy ilyen megbecsülésben részesülnek a melósok és köztük te is? Nem gondolod, hogy az az egy-két melóstársad, aki politizál, kaparta ki neked ezt a ropogós, jóízű gesztenyét? És talán akad köztük egy-két jó szakmunkás is. Nem gondolod, Bödör szaktárs? Na, de ne politizáljunk, mert azt te nem szereted, hiszen te sem politizálsz. Csak éppen néha hallod, amit füledbe csempésznek a tanácsadó urak:

— Haj, haj, van baj elég! Khm. Khm. Az nevet legjobban, aki utoljára nevet. Régi szép idők.

Mi az, Bödör szaki, te nevetsz? Kineveted a régi szép időket. Vagy a szaktanácsadókat. No lám. Ez csak egy nevetés, de már ez is politika. Utána majd jön egy még jobbízű nevetés, Bödör elvtárs, amikor magadon fogsz nevetni, azon a régimagadon, aki nem tudta, hogy a nempolitika is politika, — csak rossz politika.

Jövő héten Ludas Matyi a CHINOINBAN

Szit, Szit, hurrá!

Kis csoport a párttitkár ajtaja előtt. Fiatalok, szitesek. Gruber Sanyi, Kiss Laci és Holbis Magda — ez a nagyvezérkar. Amikor meghallják a „Ludas Matyi" nevet, Gruber Sanyi, a SzIT-titkár kiugrik a csoportból és elénkbeáll:

— Jól kritizáljatok meg bennünket, elvtársak, vannak itt hibák és ha már dicsérnek is, azért ránkfér a zuhany.

Ez a Gruber Sanyi, amint később megtudom, három gyerek atyja és híres asztalverő. Ugyanis, amikor háromórás rövid beszámolóit tartja erről vagy arról, akkorákat üt az asztalra, mint egy felnőtt. Szinte kicsorbul a keze.

A barátságos ismerkedés után lementünk az autoköpenyműhelybe. A huncut szites tudta, hova visz. A Zarenba-féle ifibrigádhoz cipelt le. Itt persze nem volt hiba. Ezek a kis Zarenbák úgy dolgoznak, mint hat nagy. Megjegyzem, maga Zarenba van vagy negyvenötéves. Örökifjú, — nyugtat meg Holbis Magda propagandista, — és hozzáteszi — ajtócsapkodásban jártas férfiú. Így járunk össze-vissza, csupa remek dolgot látok. Karakán fiúkat, csinos lányokat, senki sem panaszkodik magára, még Pancsur Kati sem, aki éltáncos, de sztahánovistának sem utolsó. Szóval az ifik megnyerték a szivemet. No de ne lelkendezzünk tovább, nézzük az érem másik oldalát, hogy Gruber Sanyi is meg legyen elégedve.

Megismertem például a Lógó Szégyen-brigádot is. Ebbe a brigádba tömörült három pályatévesztett inas, akik rosszabbak, mint a ricinus és annyit lógnak, hogy hat csavargónak is becsületére válna. Aztán az sincs egészen rendben, hogy míg a szegény szemináriumi előadó a lelkét, tüdejét kibeszéli, addig a fiúk, lányok vidám szerelmi levelezést folytatnak. „Este gyüjj a móba, ha plére csúsztatsz, majd meglátod mi lesz. Cucu" „Aranyom, bogaram, liliomom, drágám, fülemülém, ezer puszi. Na ki?"

Bizony, ilyen vidám levelekkel akasztják meg a tanulás menetét az életigenlő ifik. De most már javulóban van a dolog, állítólag. (Bár lehet, hogy csak a levelek stílusa javul.) Az is biztos, hogy az MHK-ról az ifik egyelőre csak sokat beszélnek, de jelentkezni nem nagyon sietnek. Az sem mese, hogy a fiatal műszaki értelmiség fütyül a SzIT-re és nem nagyon keveredik. Kasztot alkotnak, mintha csak Indiában élnének. De hát ezek kiküszöbölhető hibák, csak éppen hogy ki kell őket küszöbölni.

Most éppen a SzIT-bizottság kibővitett ülésére készülődik a társaság. Három órára van kitűzve az ülés. Igazán pontos gyerekek. Három órára éppen hárman jöttek össze. Négy óra körül már a fele bizottság ott van. A másik fele ott van, ahol van.

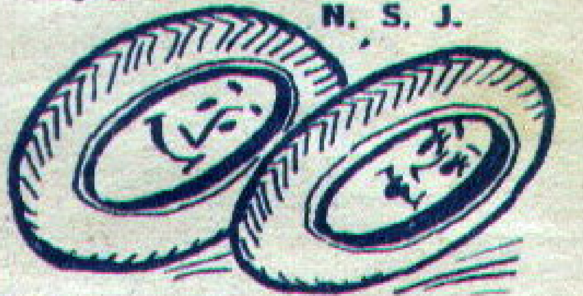
— Akár a nagyok, — dicséri őket a pártküldött elvtárs. — Sose tudtok pontosak lenni.

A titkár mentegetődzik:

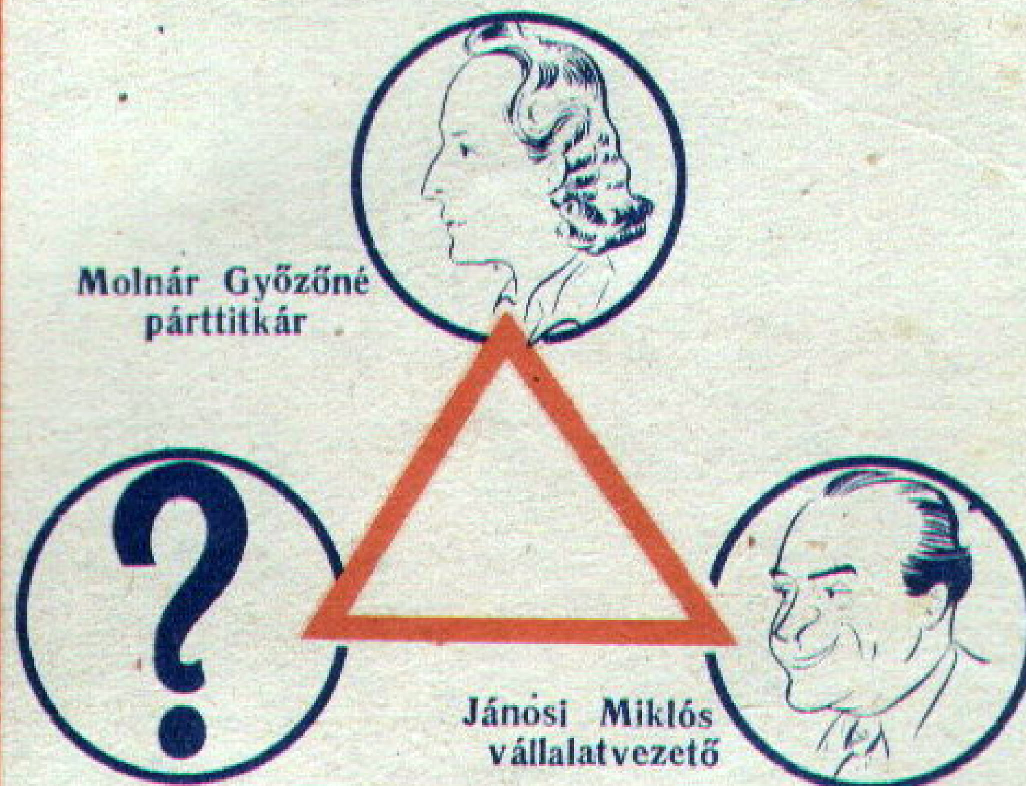
— Sárinak kiújult a torokgyíkja. Velez nem tud jönni, mert mit tudom én. A Palit elütötte egy bicikli. Katival nem tudom mi van, Gézával nem tudom mi van, hej azt a...

Mivelhogy tapintatos ember vagyok, nem vártam meg a végét, kiosontam s bár a titkár talán még most is átkozódik, ha meg nem unta, azzal a tudattal mentem el, hogy a gyári szitisták a hibák ellenére is rendes gyerekek. Adja Allah, akinek e pillanatban én vagyok a prófétája, hogy tényleg úgy legyen és ne nagyon csapjam be a világot.

N. S. J.

A kétszögű háromszög

Itt a gyárban tudtam meg, mi a kétszögű háromszög.

Az egy olyan idom, ahol az egyik szög hathónapos iskolán van, hogy mértani és politikai ismereteit gyarapitsa.

Az Ü. B.-titkárról van szó, aki nem ért a mértanhoz, mert rosszul mérte be a dolgozókhoz való viszonyát. Ajtajára Wertheim-zárat csináltatott, hogy ne férhessenek hozzá a dolgozók. Azt hitte, hogy ő olyan háromszögtag, aki míg él, háromszögben marad, vagy ha nem, hát magasabb körbe jut. Viszont telefonbaordításért, mellverésért, hanyagságért még egyetlen háromszög-tagból sem lett magasabb körbéli.

Baj azonban még nincs nagy. Részünkről sem és az iskolán tanuló Ü. B.-titkár részéről sem. Mi megtudtuk, mért csonka a Ruggyantagyár háromszöge, a távollévő háromszögtag pedig megtanulja, — hogy mégegyszer el ne bukjon, — az elvtársi viselkedés, életmód mindenki számára mérvadó szabályait.

Kicsi a Macskásy mérnök, de nagyon jól viszonylik a dolgozókhoz

A kiváló és népszerű Macskásy Hugót mutatjuk be a képen.

Ő alkalmazta egyébként a gyár legújabb, legsikeresebb újitását is. Ugyanis amióta átvette az újitási iroda vezetését, minden javaslatot időben elintéznek, nem úgy, mint régen, amikor egerek rágták a fiókban porosodó újitási javaslatokat. Egyszóval örömmel megállapithatjuk: az újitások terén otthon van Macskásy s nem cincognak az egerek.

Diétás koszt is van a gumigyárban

— Elvtársnő, jó nagy adagot kérek és jó zsíros legyen.
— Nem árt meg a gyomrának?
— Legfeljebb majd eszem egy diétás ebédet is utána.